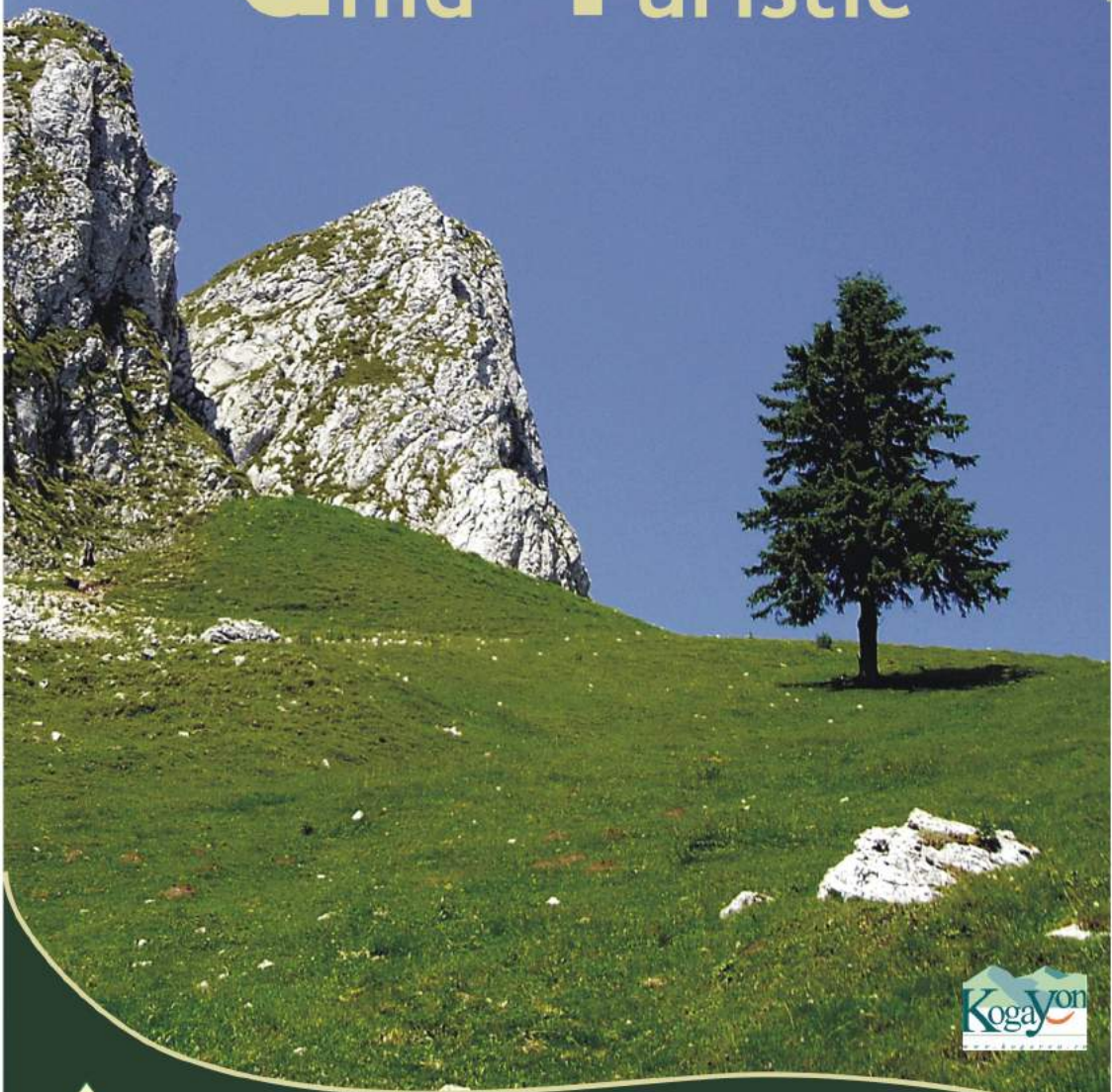

Ghid Turistic

Parcul Național Buila - Vânturarița

Vă rugăm să respectați regulile de comportament în interiorul Parcului Național Buila-Vânturarița !

Parcați mașinile în locurile special amenajate !

Camparea este permisă numai în locurile special amenajate !

Nu adunați plante și nu rupeți ramuri de copaci !

Folosiți numai traseele marcate; evitați poluarea fonică !

Protejați animalele sălbatice; luați doar amintiri și imagini !

Nu aruncați deșeuri; transportați-vă gunoiul în afara parcului !

Țineți câinii sub control !

Ciclismul este limitat la drumuri locale și trasee marcate special !

Accesul cu mijloace motorizate interzis !

Pentru orice problemă adresați-vă personalului Administrației parcului:

Administrația Parcului Național Buila-Vânturarița

Str. Pieței nr. 7, Orașul Horezu, Județul Vâlcea

Tel: 0250/860.157 Fax: 0250/860.180

E-mail: office@buila.ro www.buila.ro

Asociația Kogayon

Parcul Național Buila-Vânturarița

GHID TURISTIC

- 2007 -

© Asociația Kogayon, 2007

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Asociației Kogayon. Orice reproducere parțială sau totală a prezentei ediții, fără acordul Asociației Kogayon este interzisă.

Această lucrare a fost elaborată de către un colectiv de autori din cadrul Asociației Kogayon pe baza cercetărilor proprii precum și a numeroaselor cunoștințe și informații despre Masivul Buila-Vânturarița, acumulate în perioada 2003 - 2007, de-a lungul proiectelor, studiilor și cercetărilor desfășurate pentru înființarea Parcului Național Buila-Vânturarița și apoi din cele decurse prin implicarea în administrarea acestuia.

Realizarea materialului cartografic a fost posibilă grație suportului financiar acordat prin proiectul implementat de **Asociația Kogayon** - *“Întocmirea Planului de Management al Parcului Național Buila-Vânturarița și implementarea Rețelei Ecologice Europene NATURA 2000 pe teritoriul acestuia”*, finanțat de **Administrația Fondului pentru Mediu** (Contract de finanțare nerambursabilă 91/N din 30.08.2006) și cofinanțat de **R.N.P. Romsilva**.

ASOCIAȚIA KOGAYON

247115 Costești, nr. 343, Jud. Vâlcea

Tel: 0723/071.648

E-mail: office@kogayon.ro

www.kogayon.ro

Ghid tipărit cu sprijinul sponsorilor:

www.edelweiss-travel.ro
www.austriatravel.ro

Acest ghid turistic se distribuie gratuit, împreună cu harta turistică

Odată cu înființarea Parcului Național Buila-Vânturarița în 2004, prietenii din Asociația Kogayon și-au văzut realizat un vis la care puțini îndrăzneau să gândească la început de drum. Al doisprezecelea parc național al țării și cel mai mic dintre acestea se naște din acest vis, dar adevărata muncă acum începea, noul născut ne cerea să avem grijă în continuare de el. Și așa am făcut: ne-am pus pe treabă. Ne-am dat seama că o dorință de a proteja un munte drag a luat o turnură foarte serioasă și că numai muncind și mai mult ca până acum vom reuși să facem față. Fiecare și-a adus aportul la ceea ce înseamnă gospodărirea unui parc: scriere și implementare proiecte, cercetare (în teren, laboratoare și biblioteci), promovare, monitorizare, lucru cu oamenii din comunitățile locale și implicarea activă în viața comunităților, dezbateri, întâlniri, seminarii, educație ecologică și instruirea tinerilor pentru natură, igienizări, cartografiere, marcare trasee turistice, reparații, amenajări și întrețineri infrastructură turistică. Toate acestea s-au realizat lucrând în cadrul parcului, sau în alt colț de țară, în teren sau în birou și nu ar fi putut fi posibile fără prietenia acestor oameni, fără dragostea lor față de acest munte și fără dorința lor de a se implica activ în proiecte în care cred.

În toamna acestui an am reușit să îndeplinim unul din obiectivele importante propuse, acela de a pune bazele infrastructurii turistice a parcului, beneficiind și de sprijin financiar din proiecte. Pentru aceasta, zeci de voluntari împreună cu angajați ai administrației parcului au muncit mai bine de un an de zile la revizuirea rețelei turistice din parc și care tranzitează parcul, la remarcarea a 19 trasee turistice montane din parc și care tranzitează parcul (peste 250 km de drumuri forestiere și poteci), la realizarea și amplasarea a 58 stâlpi cu 152 săgeți indicatoare, la repararea a trei refugii turistice, la amenajarea a 7 spații de campare (panou informativ, masă, bănci, container de gunoi, vatră de foc), la amenajarea celor șase intrări în parc (panou informativ, container de gunoi), la realizarea și amplasare a altor 12 panouri informative, la amenajarea unui traseu de ecoturism, la amenajarea/protejarea potecilor degradate, la realizarea hărții turistice a parcului.

De rezultatul acestei munci se poate bucura acum oricine vizitează parcul, acest ghid și harta sunt de asemenea roade ale muncii voluntarilor, iar pentru noi toate acestea sunt dovada că visele în care crezi se pot împlini.

Drd. Florin Stoican
Președinte Asociația Kogayon

Introducere

Parcul Național Buila-Vânturarița, viitor sit al Rețelei Ecologice Europene Natura 2000, a fost înființat prin HG 2151/2004. Este cel mai mic parc național din România, cu o suprafață de 4186 ha, fiind situat în Județul Vâlcea, pe teritoriul localităților Costești, Bărbătești și Băile Olănești.

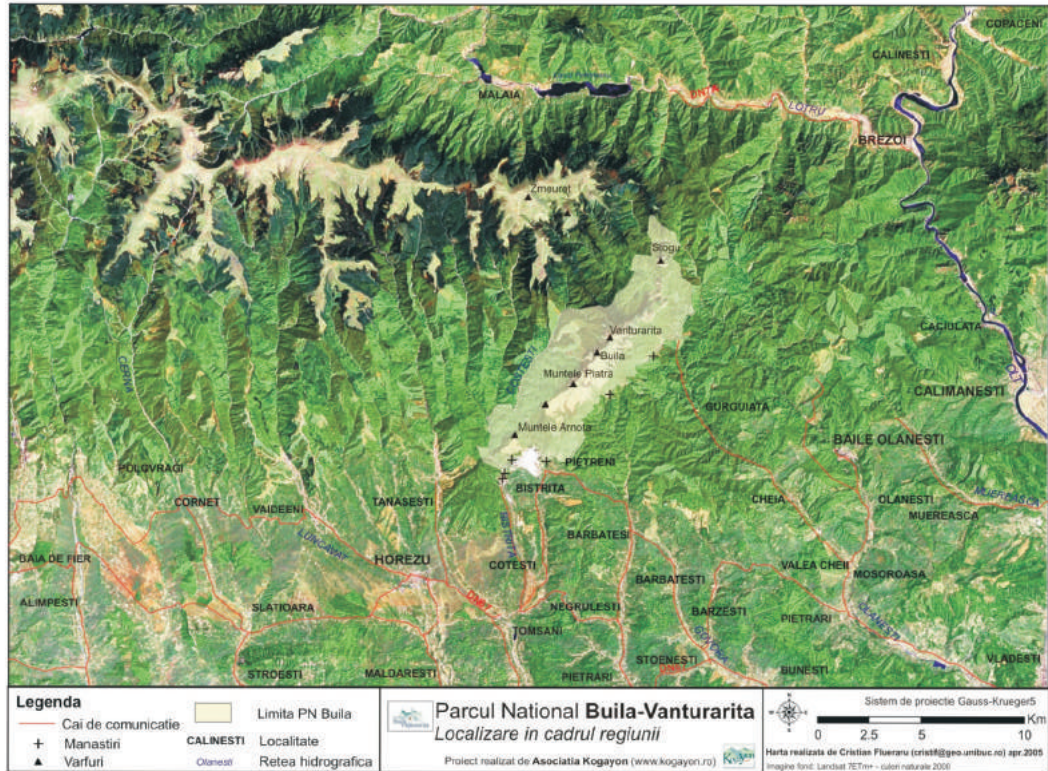
Masivul, prezintă caracteristicile specifice reliefului carstic, cu numeroase forme exocarstice și endocarstice. Datorită caracterului de insularitate și accesibilității dificile, în masiv s-au păstrat nealterate numeroase elemente ale patrimoniului natural.

Un element de atracție și valoare suplimentar al parcului îl constituie existența în perimetrul acestuia sau în imediata apropiere a numeroase obiective cultural-istorice: mănăstirile Arnota, Bistrița, Horezu, Frăsinei, schiturile Pătrunsa, Pahomie, Iezer, Bradu, Jgheaburi, bisericile fostelor schituri 44 Izvoare,

Păpușa, Peri, bisericile rupestre din Peștera Liliecilor, bisericile din localitățile din zonă, precum și tradițiile, obiceiurile și arhitectura tradițională din satele de la poalele muntelui.

Administrația parcului a fost constituită în februarie 2006, fiind asigurată de către RNP Romsilva, în baza contractului semnat cu Ministerul Mediului și Dezvoltării Durabile (nr. 102710/22.11.2005), în parteneriat cu Asociația Kogayon, organizație neguvernamentală din Costești-Vâlcea, conform unui protocol de colaborare.

Personalul Administrației Parcului Național Buila-Vânturarița, conform posturilor prevăzute în HG 2151/2004 este următorul: director, responsabil relații cu comunitățile, educație ecologică și turism, biolog, specialist IT, economist, șef pază și 4 rangeri ■

Localizare geografică

Masivul Buila-Vânturarița este situat în partea central-nordică a Județului Vâlcea și face parte din Munții Căpățâanii. Masivul iese în evidență față de lanțul principal al acestora, atât prin dispunere cât și prin constituție și relief. Creasta principală a Munților Căpățâanii, constituită preponderent din șisturi cristaline are o dispunere est-vest, cu creste secundare înspre nord și sud. Excepție fac două masive calcaroase, ale căror creste principale sunt dispuse pe direcția SV-NE: Masivul Târnovu în nord-vest și Masivul Buila-Vânturarița în sud-est.

Masivul Buila-Vânturarița se întinde de la vest de Cheile Bistriței și până la est de Cheile Olăneștilor (Folea). Legătura cu Munții Căpățâanii este făcută prin Plaiul Netedu (interfluviul dintre râurile

Bistrița și Costești), Plaiul Lespezi (interfluviul dintre râurile Costești și Cheia) și Plaiul Hădărău (interfluviul dintre râurile Cheia și Olănești).

Creasta Buila-Vânturarița are o extindere spațială de tip liniar, cu o lungime de circa 14 km și o lățime cuprinsă între 0,5 și 2,5 m km (extinderea calcarelor jurasice).

Altitudinea absolută este în Vârful Vânturarița Mare (1885 m), iar cea minimă la ieșirea Bistriței din chei (550 m). Principalele vârfuri ale masivului sunt, de la sud-vest spre nord-est, următoarele: Arnota (1183,7 m), Muntele Cacova (1525,1 m), Muntele Piatra (1643 m), Muntele Albu (1658,9 m), Buila (1848,6 m), Ștevioara (1847 m), Vânturarița Mare (1885,2 m), Vioreanu (1866 m), Vânturarița Mică (1655 m), Stogu (981 m). ■

Puncte de intrare

Parcul Național Buila-Vânturarița are 6 puncte de intrare:

- 3 în Comuna Costești, unul pe Valea Bistrița și două pe Valea Costești: Pietreni-Prislop și Pietreni-Valea Morii;

- unul în Comuna Bărbătești pe Valea Otăsăului;

- unul în Satul Cheia pe Valea Cheia;

- unul în Orașul Băile Olănești pe Valea Olănești.

Accesul se poate face fie pe drumul național 67 Rm. Vâlcea-Târgu Jiu, fie pe drumul județean Rm. Vâlcea - Băile Olănești.

Alegând prima variantă se poate ajunge în masiv astfel:

- 30 Km până în Bărbătești (sat Bârzești), apoi înspre nord pe Valea Otăsăului, 5 km pe drum asfaltat, încă 3 km pe drum forestier, până la capătul drumului,

de unde pe potecă, într-o oră, se ajunge la Schitul Pătrunsa;

- 38 km până la Costești, apoi înspre nord, se poate ajunge fie în Satul Bistrița (7 km pe drum asfaltat), fie în Satul Pietreni (5 km drum asfaltat și 2 km drum pietruit).

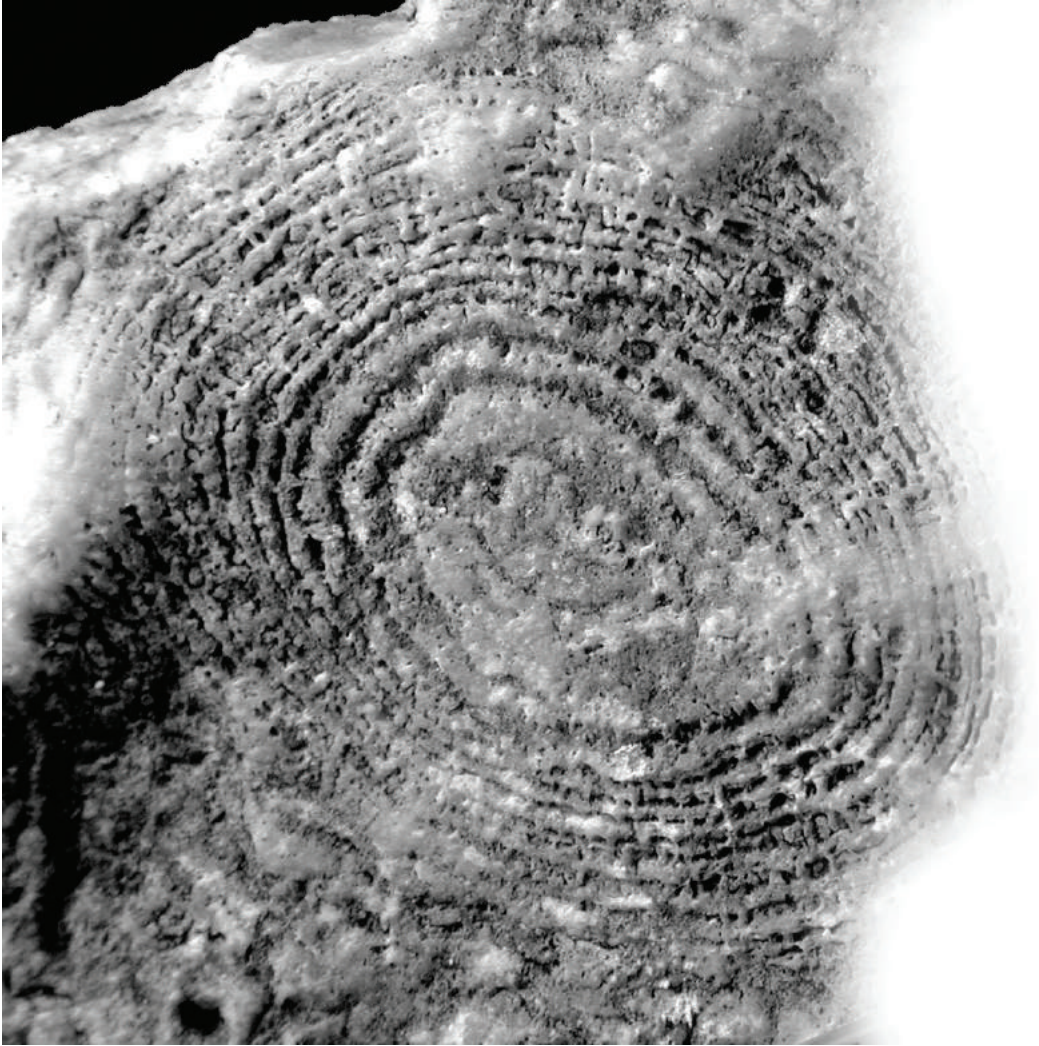
Alegând șoseaua spre Băile Olănești, după 15 km se pot alege două variante:

- pe Valea Olănești, 6 km până în stațiune și 14 km pe drum forestier până în Cheile Olănești, trecând pe la cantonul silvic Mânzu (7 km);

- pe Valea Cheia, 7 km până în Valea Cheii pe șosea asfaltată, apoi pe drum forestier. După ce se trece de Schitul Iezer (3 km), se poate ajunge fie la Schitul Pahomie (8 km), fie la cantonul silvic Cheia (9 km). ■

12

Geologia

Din punct de vedere tectonic zona studiată face parte din orogenul carpatic. Masivul Buila-Vânturarița face parte din Pânza Getică, unitate a Dacidelor Mediane din Carpații Meridionali, puse în loc în Senonian, în cadrul tectogenezei Iaramice. Pânza Getică este alcătuită din formațiuni cristalofiliene prealpine și dintr-o cuvertură sedimentară în cadrul căreia cele mai vechi depozite sunt de vârstă Carbonifer superior. Datorită eroziunii, depozite sedimentare ale Pânzei Getice se întâlnesc doar în câteva arii, dintre care cele mai importante sunt Brașov-Dâmbovicioara, Buila-Vânturarița, Hațeg și Reșița-Moldova Nouă. Aceste depozite sedimentare au fost supuse proceselor tectogenetice în două faze.

În zona Masivului Buila-Vânturarița se găsește o succesiune de depozite metamorfice și sedimentare care poate fi urmărită în întregime pe deschiderile oferite de văile celor patru râuri care traversează bara calcaroasă, săpând în aceasta câte un sector de chei.

Formațiunile cristaline. În Masivul Buila-Vânturarița rocile metamorfice afloră pe versanții nord-vestici, pe văile râurilor Bistrița, Costești, Cheia, și Olănești, cât și în zona de creastă, unde ies la zi de sub depozitele sedimentare erodate (Curmătura Builei). Evoluția metamorfică a unităților gnaisice din Pânza Getică se înscrie în intervalul de timp al ciclului Varisc (300 - 350 M.a.). Evoluția metamorfitelor din Carpații Meridionali are în prezent repere mai clare, subliniind caracterul polistadial și o evoluție distinctă a unităților Getic-Supragetic vs. Danubian, într-o succesiune de evenimente de la subducție la obducție și o inversiune tectonică în Cretacicul mediu și superior.

Rocile metamorfice din domeniul Getic-Supragetic pot fi divizate în două tipuri principale de litologii: un tip dominat de calcare cristaline, amfibolite, micașturi, paragneise, cuarțite, din care lipsește migmatitele, reprezentând metalitofaciesul de Negoii, iar cel de-al doilea este relativ sărac în roci carbonatice și amfibolitice, fiind dominat de gneise și migmatite, reprezentând metalitofaciesul de Sebeș-Lotru, în cadrul acestuia din urmă încadrându-se și formațiunile cristaline din Masivul Buila-Vânturarița.

Formațiunile sedimentare. După desăvârșirea ciclului baikalian care a generat șisturi cristaline epimetamorfice, domeniul getic a evoluat ca arie exondată supusă denudării. A devenit arie de acumulare

în neo-Carbonifer, când s-au acumulat depozite predominant continentale. În ciclul alpin procesul de sedimentare începe după faza de exondare care a durat și în timpul Triasicului. În Jurassic se conturează o serie de zone depresionare printre care și Buila-Vânturarița. Domeniul getic este din nou exondat după tectogeneza mezocretacică. După acest moment, are loc o transgresiune la nivelul Cenomanianului dar formațiunile sedimentare sunt, în cea mai mare parte, îndepărtate prin eroziune.

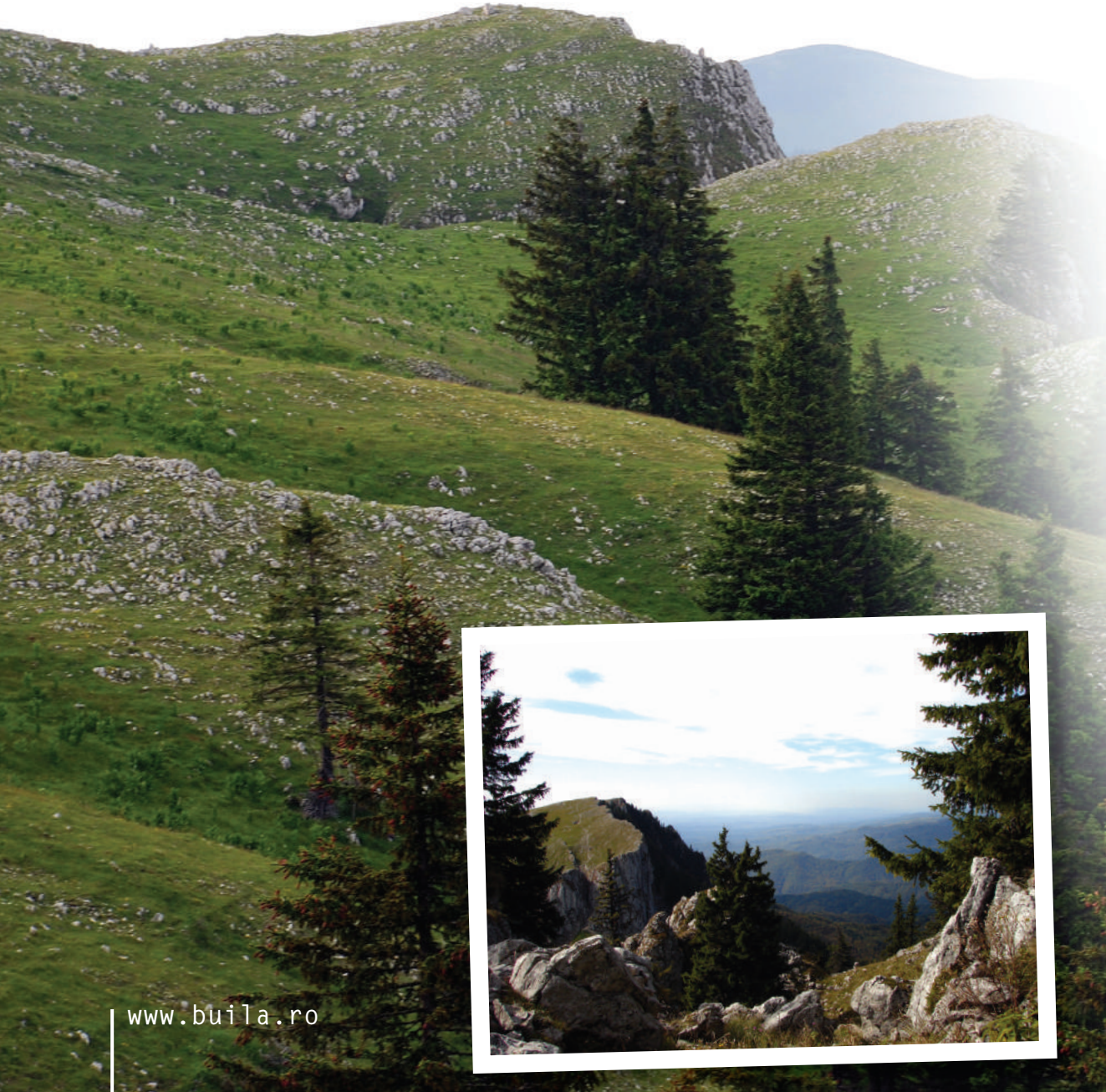
În zona Masivului Buila-Vânturarița, succesiunea sedimentară cuprinde depozite Jurassic superioare și Cretacic inferioare:

- Bajocian-Barhonian inferior: gresii grosiere și calcare masive, spatice, coraligene;
- Bathonian superior-Callovian inferior: gresii calcaroase și calcare limonitice cu pete verzui și roșii, cu elemente de micașturi;
- Callovian mediu-superior: gresii șistoase, calcaroase, gălbui-roșcate, calcare microconglomerate și gălbui micacce;
- Oxfordian: șisturi marnoase, marnocalcare, calcare roșii cu jaspuri.
- Kimmeridgian inferior: calcare fine roșii, stratificate;
- Kimmeridgian superior-Tithonian: 250-300 m calcare recifale masive;
- Tithonian superior-Berriasian: lipsește;
- Valanginian: oosparite, pelsparite, intrapelsparite, care trec lateral și succesiv la biomicrite;
- Hauterivian: lipsește;
- Baramian-Apțian: facies urgonian ce se dispune transgresiv și discordant peste formațiunile neoconiene.

Formațiunile cretacice reprezintă o serie detritică foarte bine dezvoltată (maxim 10000 m, cu grosimi ce cresc dinspre sud-vest spre nord-est):

- Albion-Vraconian inferior: orizontul inferior de gresii și conglomerate;
- Vraconian-Turonian-Coniacian: orizontul inferior marno-argilos cu alternanțe de argile și marne, unele gresii subțiri;
- Santonian-Campanian inferior: orizontul superior de gresii și conglomerate;
- Campanian superior-Maastrichtian: orizontul superior marno-argilos. ■

14

Geomorfologia

Spre deosebire de Munții Căpățanii din care face parte, Masivul Buila-Vânturarița prezintă caractere aparte, specifice creștelor calcaroase liniare și insulare.

Culmea principală are o lungime de circa 14 km, având însă caracter unitar doar între Cheile Costești și Cheile Cheia, cu o mică întrerupere în zona Curmătura Builei (aici cuvertura sedimentară a fost erodată până la depozitele metamorfice), în rest fiind fragmentată de către râurile care au săpat chei (de la vest la est: Bistrița, Costești, Cheia și Olănești), care separă două masive: Arnota (sud-vest) și Stogu (nord-est), care au o înfățișare diferită de aceea a culmii principale. Creasta are aspect accidentat, doar pe zone restrânse având platouri netezite (Cacova, Albu), trăsătura dominantă fiind cea de culme în trepte, dominată de vârfuri rotunjite (Piatra) sau ascuțite (Vânturarița).

Sectorul nordic al culmii principale are aspectul unei creste ascuțite și zimțate, chiar dacă înălțimea descrește treptat. Eroziunea și dezagregarea au detașat martori de eroziune reziduali cu formă de turnuri sau ace, unii de dimensiuni mari (35 m), în special pe versantul vestic al masivului. Culmile secundare sunt în general scurte (sub 1 km) și cad în trepte accentuate spre est. Doar în Muntele Cacova apar culmi netede, iar sectoarele de culmi rotunjite din Munții Cacova și Piatra.

Din punct de vedere altimetric, cota maximă este situată la 1885 m (Vârful Vânturarița Mare) iar cea minimă la 550 m (ieșirea Bistriței din chei). Mersul curbelor și repartiția hipsometriei în cadrul masivului se prezintă alungit-concentric. Astfel, altitudinile de peste 1800 m ocupă două areale mici în partea centrală a Masivului, în jurul vârfurilor Buila și Vânturarița, însumând doar 1,4% din suprafață. Între 1400 și 1800 m se situează întreaga

parte centrală a masivului și insular, Muntele Stogu, totalizând 14,5% din suprafață. Cea mai mare extindere o ocupă intervalul 1000 - 1400 m, fiind prezent atât în Muntele Arnota și Muntele Cacova, cât și în lungul întregii borduri estice din partea centrală și nordică a masivului. Acest interval altitudinal însumează 56,6% din suprafață. Partea aflată sub 1000 m ocupă 27,3% și este extinsă mai ales în sudul Muntelui Arnota și în lungul văilor Bistrița, Costești și Cheia.

Calcululele densității fragmentării arată că 38,7% din suprafața masivului are valori de peste 4 km/kmp. Valoarea cea mai mare ajunge la 5,2 km/kmp și se găsește la est de vârful Vânturarița. Suprafețe cu valori de 3-4 km/kmp reprezintă 27% din suprafață. Valoarea medie a densității fragmentării este de 3,5 km/kmp. Valorile mai mici de 2 km/kmp reprezintă 20,8% din suprafața întregului masiv.

Adâncimea fragmentării reliefului atinge valoarea maximă de 820 m. Energia medie este de 518 m iar cea minimă în jur de 350 m. Pe mai mult de jumătate din suprafața masivului energia reliefului este sub 500 m.

Declivitatea reliefului influențează direct tipul și intensitatea proceselor geomorfologice și își pune puternic amprenta asupra peisajului. Valoarea declivității este foarte variată și ajunge până la 80 - 90° în cazul abrupturilor, pe alocuri apărând chiar și pereți cu surplombe. Cea mai mare extindere o au suprafețele cu înclinări de 40 - 60° (33%). Aceeași mare varietate se constată și în cazul expunerii versanților. Suprafețele orizontale și suborizontale, reprezintă doar 6% din întinderea masivului. Suprafețele cu expoziție estică și sudică, ocupă 25% și respectiv 32% din suprafață, comparativ cu cele expuse spre vest (18%) și nord (19%). ■

16

Hidrologia

Întreaga rețea hidrografică a Masivului Buila-Vânturarița este tributară Râului Olt, prin afluenți direcți sau indirecti de dreapta ai acestuia, cu o direcție de curs, în linii mari, de la nord la sud.

Principalele râuri care curg în masiv sunt, de la sud-vest la nord-est:

- Bistrița, afluent al Oltului, care izvorăște din Munții Căpățâni și este formată prin unirea a două pâraie principale: Gurgui (vest), cu izvoarele în Curmătura Rodeanu și Cuca (est), cu izvoarele în Curmătura Zănoaga. Străbate bara calcaroasă a masivului săpând chei în extremitatea sud-vestică a acesteia, adunând apele din Munții Bulzu și La Clae (versanții estici), prin numeroase pâraie (Pârâul Fântâni, Pârâul Bulzului) și din Muntele Arnota

(versantul vestic);

- Costești, afluent de stânga al Bistriței, în care se varsă la sud de Comuna Costești, cu izvoare tot în Munții Căpățâni (Curmătura Lespezi), care adună apele de pe versanții nord-vestici ai masivului (sectorul până la Plaiul Lespezi) (Pâraiele Șasa Voicești, Ghelălău, Curmăturii), versantul estic al Muntelui Arnota și versantul sudic al Muntelui Cacova (Pârâul Sec sau Valea Morii). Râul și-a găsit loc pe traiecul unei falii importante și a străbătut masivul de la nord la sud, săpând chei spectaculoase;

- Otăsău, afluent de stânga al Bistriței, care își are obârșia în Curmătura Builei și adună apele de pe versanții sudici ai Munților Piatra și Albu (Valea Bulzului, Valea Pătrunsa);

- Cheia, afluent de dreapta al Olăneștiului, are izvoarele în Munții Căpățâni (zona Zmeuret Preota). Adună ape atât din zona înaltă a Munților Căpățâni cât și din Buila-Vânturarița, atât de pe versanții nord-vestici cât și de pe cei sud-estici. Cheia sapă în calcarele dintre Stogu și Vânturarița unele dintre cele mai sălbatice sectoare de chei din țară.

- Olănești, afluent de dreapta al Oltului, cu izvoare în Munții Căpățâni (Vârful Gera), care adună și apele de pe versantul estic al Muntelui Stogu. Olăneștiul sapă și un sector de chei, mai scurte dar foarte spectaculoase, bara de calcare prelungindu-se până în versantul estic al acestora.

La capitolul lacuri și acumulări de apă masivul este sărac, fiind prezente doar câteva mici lacuri: cele antropice din Pietreni, generate de alunecarea stratelor pe care s-a depus halda de steril de la cariera Bistrița, două mici iazuri (toplițe) pe Cheile Bistriței și câteva mici tauri în dolinele din zona Muntelui Piatra, care în verile secetoase seacă aproape complet.

Apele subterane au fost foarte active, generând numeroase fenomene endocarstice, reprezentate prin peste 100 peșteri, la care se adaugă numeroase fenomene exocarstice.

Sunt prezente numeroase surse de apă de tipul izburilor, dintre care cel al Izvorului Frumos de lângă Schitul Pahomie este cel mai important. Altele mai mici se găsesc la nord de Curmătura Builei (La Troiță), Poiana Scărișoara, Poiana Pătrunsa, Bistrița. ■

Speologia

Creasta calcaroasă a Masivului Buila-Vânturarița, prin dispunerea ei pe direcție SV-NE, a constituit și constituie o barieră pentru râurile care adună apele de pe versanții sudici ai Munților Căpățâanii. Râurile, nevoite să ocolească zona centrală, au reușit să străpungă această barieră numai la cele două extremități: în partea de sud-vest râurile Bistrița și Costești și-au săpat spectaculoase chei între care este cuprins Muntele Arnota, iar în partea de nord-est râurile Cheia și Olănești au tăiat Cheile Comarnicelor (Cheile Recea sau Cheile Cheii), printră cele mai adânci și mai sălbatice din țară, prezentând pe o lungime de peste 1 km cascade, marmite, săritori, pereți apropiați până la 2 m dar înalți de peste 300 m și respectiv Cheile Mânzului (Cheile Olăneștilor, Cheile Folea, Valea Rea sau Cheile Râului Sec).

În afara cheilor, formele exocarstice sunt reduse ca număr, varietate și dimensiuni, datorită morfologiei barei de calcare. Dintre acestea ar fi de amintit câmpul de lapiezuri din Muntele Albu, cele câteva arcade

naturale, dintre care Casa de Piatra de la Pătrunsa este cea mai cunoscută, hornurile de la Curmătura Builei, abruptul nord-vestic.

Formele endocarstice sunt mult mai bine reprezentate, prin peste 100 de peșteri și câteva avene.

Masivul Buila-Vânturarița reprezintă cel mai estic areal din Carpații Meridionali care adăpostește faună troglobiontă. Pentru aceasta și pentru faptul ca numărul speciilor troglobionte este destul de mare, importanța biospeologică este foarte mare.

Dintre peșterile din masiv, 10 sunt declarate arii protejate prin Legea 5/2000:

- În bazinul Bistrița: Peștera Liliecilor (Sf. Grigorie Decapolitul) și Peștera Valea Bistrița;

- În bazinul Cheia: Peștera Caprelor, Peștera din Cheile Comarnicelor (Munteanu Murgoci), Peștera Pagodelor, Peștera Rac, Peștera cu Lac, Peștera cu Perle, Peștera Clopot;

- În bazinul Olănești: Peștera Arnăuților. ■

Padologia

Solurile din Masivul Buila-Vânturarița, fiind în mare parte formate pe substrat calcaros, nu prezintă o mare diversificare, fiind diferite doar din cauza tipului de asociații vegetale care s-au format pe acestea.

În ansamblu, între solurile Parcul Național Buila-Vânturarița predominante sunt redzinele datorită configurației calcaroase a masivului.

În etajul fagului se întâlnesc soluri podzolice humico-feriiluviale, brune acide de pajiști alpine și de pădure, cu reacție acidă și grade diferite de podzolizare. În etajul coniferelor se întâlnesc soluri podzolice, brune acide și podzolice humico-feriiluviale. În crăpăturile stâncilor se întâlnește sol turbos pe care s-au instalat specii cu adaptări speciale - hasmofite. În lungul văilor se întâlnesc soluri aluviale. ■

20

Clima

Clima este etajată pe verticală, urmând treptele de relief, cu diferențe și chiar inversiuni de climat de la un versant la altul.

Etajul fagului este caracterizat prin precipitații cuprinse între 600 și 900 mm/an, ajungând chiar la 1000 mm/an, o umiditate cuprinsă între 68 și 70 %, temperaturi medii anuale cuprinse între 6 și 9°C.

Etajul molidului este caracterizat prin precipitații cuprinse între 700 și 900 mm/an, o umiditate cuprinsă între 67 și 70 % (scade odată cu creșterea altitudinii), temperaturi medii anuale cuprinse între 2 și 5°C și prin predominanța vânturilor cu direcție NV-SE.

Etajul subalpin este caracterizat prin precipitații mai mari de 900 mm/an, temperaturi medii anuale cuprinse între 1 și 2°C, o perioadă lungă în care zăpada rămâne netopită și o perioadă scurtă de vegetație a plantelor.

Influența climei mai blânde din Oltenia se răsfrânge simțitor asupra Munților Căpățâanii, mai ales asupra versanților sudici. Se înregistrează o diferență destul de evidentă între climatul versanților cu expunere sud-estică și cei cu expunere nord-vestică. În cazul primilor, avem de-a face cu o climă mai blândă, cu caracteristici submediteraneene datorită insolației puternice și a înmagazinării căldurii de către calcar, la altitudini mai mari de 1000 m întâlnindu-se frecvent temperaturi mai ridicate decât în zonele mult mai coborâte altitudinal, iar vegetația dezvoltându-se mult mai rapid pe acești versanți. În schimb, pe versanții cu expunere nord-vestică și pe văile adânci temperaturile sunt mult mai scăzute, zăpada persistă până târziu în vară, iar speciile de climă mai rece urcă până la nivelul crestei, înregistrându-se frecvent inversiuni ale etajelor de vegetație. Precipitațiile anuale medii ating 1200 mm la o altitudine de circa 1400 m. În zona de munte numărul zilelor ploioase este de 150 - 160 pe an. În zonele aflate la peste 1500 m primele zăpezi cad pe la sfârșitul lui octombrie și se topesc în luna mai. Uneori, petice de zăpadă zăbovesc în văi până spre mijlocul verii. ■

Habitatele

Pe teritoriul parcului există o mare varietate a tipurilor de habitate. Astfel, au fost identificate 23 tipuri de habitate din care 17 tipuri au corespondență la nivel european, unele dintre acestea fiind habitate prioritare: tufărișuri scunde alpine și boreale, tufărișuri cu *Pinus mugo* și *Rhododendron myrtifolium* (habitat prioritar), comunități rupicole calcifile sau pajiști bazifile din *Alyso-Sedion albi* (habitat prioritar), pajiști calcifile alpine și subalpine, pajiști montane de *Nardus* bogate în specii, pe substraturi silicioase (habitat prioritar), pajiști cu *Monilinia* pe soluri calcaroase, turboase sau argiloase (*Monilinion*

caerulae), comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la nivelul câmpiilor până la cel montan și alpin, pajiști aluviale din *Cnidion dubii*, pajiști de altitudine joasă (*Alopecurus pratensis*, *Sanguisorba officinalis*), fânețe montane, grohotișuri calcaroase și de sisturi calcaroase din etajul montan până în cel alpin (*Thlaspietea rotundifolii*), versanți stâncoși cu vegetație chasmofitică pe roci silicioase, peșteri închise accesului public, păduri de fag de tip *Luzulo-Fagetum*, păduri de fag de tip *Asperulo-Fagetum*, păduri dacice de fag (*Symphyto-Fagion*), păduri acidofile de *Picea abies* din regiunea montană (*Vaccinio-Piceetea*). ■

Flora

Diversitatea floristică și faunistică a ecosistemelor din cadrul parcului este foarte mare, datorită unui complex de factori, printre care se numără:

- relieful muntos care a favorizat menținerea vegetației naturale, aceasta nefiind înlocuită de culturile agricole datorită reliefului accidentat al crestei calcaroase;

- frecvența mare a calcarelor la zi, marcată în relief prin sectoare de chei și mici masive izolate cu versanți abrupti, homuri, fisuri, brâne, văi seci, grohotișuri care adăpostesc o floră deosebit de interesantă;

- climatul relativ blând, cu influențe submediteraneene, care a favorizat răspândirea unor specii relativ termofile;

- în cadrul reliefului muntos există o diversitate mare a tipurilor de habitat.

Acest complex de factori, corelat cu poziția față de centrele genetice și căile de migrație a florei și a faunei, a determinat existența unor elemente foarte diferite: eurasiatice, europene și central-europene, alpine-carpatică, submediteraneene, carpato-balcanice ca și o serie de specii endemice sau subendemice.

Elementele predominante sunt în general cele eurasiatice (22,6%) care, împreună cu cele europene (13,2%) și europene centrale (11,2%), cuprind jumătate din totalul speciilor. Urmează cele circumpolare 9,6%; balcanice-dacice 8,3%; alpine 8,1%; alpine centrale 6,8%; endemice 6,8%; continentale 4,9%; mediteraneene 4,9%; ubicviste 3,6%.

Masivul Buila-Vânturarița prezintă etajare pe verticală a florei conform cu dispunerea treptelor altitudinale și climatice, cu caracteristici specifice fiecărui etaj.

Etajele de vegetație sunt : etajul nemoral (al pădurilor de foioase) cu subetajul fâgetelor și subetajul pădurilor de fag cu rășinoase, etajul boreal (al molidișurilor) și etajul subalpin.

În Masivul Buila-Vânturarița vegetează :

- specii periclitare - specii în pericol de stingere, a căror supraviețuire este improbabilă dacă factorii cauzali continuă să acționeze sau ale căror populații au fost sărăcite până la nivelul critic (ex. *Leontopodium alpinum* - floarea de colț);

- specii vulnerabile - specii care au populații în descreștere din cauza supraexploatării și a distrugerii extensive a habitatelor sau a altor tulburări de mediu (ex. *Trollius europaeus* - bulbuc de munte, *Dianthus spiculifolius*, *Daphne mezereum* - tulichina pitică, *Daphne blagayana* - iedera albă);

- specii rare - specii cu populații mondiale mici, care se află sub risc ca urmare a arealului lor restrictiv (*Viola alpina* - toporaș de stâncă, *Taxus baccata* - tisă, *Lilium jankae* - crin de munte, *Lilium martagon* - crin de pădure, *Centaurea atropurpurea* - pesmă, *Pinus mugo* - jneapăn);

- specii neamenințate.

O altă categorie de specii sunt cele endemice: *Centaurea pinnafida*, *Dianthus spiculifolius*, *Juniperus sabina*.

În parc există 28 de specii de orhidee (ex. *Epipactis helleborine*, *E. atrorubens*, *Gymnadenia conopsea*, *Orchis mascula*, *Plantanthera bifolia*, etc). Plante menționate în Lista Roșie a Plantelor: *Taxus baccata*, *Pinus sylvestris*, *Trollius europaeus*, *Juniperus sabina*, *Dianthus spiculifolius*, *Daphne blagayana*, *Gentiana lutea*. ■

Fauna

Ca și în cazul florei, fauna se bucură de o mare diversitate. Multe dintre speciile întâlnite aici sunt protejate prin convenții internaționale ratificate și de România (Convenția de la Berna, Convenția de la Bonn, Convenția CITES, Directivele Habitate și Păsări ale Uniunii Europene).

Dintre nevertebrate, în Masivul Buila-Vânturarița se întâlnesc insecte (efemeroptere - *Bactis sp.*, *Rhithrogena sp.*, plecoptere - *Isoperla sp.*, *Chloroperla sp.*, *Nemoura sp.*, trichoptere - *Rhyacophila sp.*, coleoptere - *Carabus violaceus*, *Carabus intricatus*, *Carabus monilis*, *Carabus coriaceus*, *Abax parallelepipedus*, *Rosalia alpina*, *Lucanus cervus*, lepidoptere - *Vanessa jo*, *V. atalanta*, *Lycaena dispar*, moluște (*Helix pomatia*, *Cepaea sp.*).

Vertebratele sunt și ele bine reprezentate:

- Pești: păstrăv (*Salmo trutta fario*), lipan (*Thymalus thymalus*), moioagă (*Barbus meridionalis*), zglăvoc (*Cotus gobio*);

- Amfibieni: salamandră (*Salamandra salamandra*), triton (*Triturus alpestris*, *Triturus vulgaris*), buhaiul de baltă cu burta galbenă (*Bombina variegata*), broasca roșie de munte (*Rana temporaria*), broasca râioasă brună (*Bufo bufo*).

- Reptile: gușterul (*Lacerta viridis*), șopârla de

ziduri (*Podarcis muralis*), șarpele de alun (*Coronella austriaca*), vipera (*Vipera berus*).

- Păsări: gaia roșie (*Milvus milvus*), șerpar (*Circaetus gallicus*), acvila țipătoare mică (*Aquila pomarina*), vânturelul de seară (*Falco vespertinus*), caprimulgul (*Caprimulgus europaeus*), presura de munte (*Emberiza cia*), pietrar negru (*Oenanthe pleschanka*), pietrar rasăritean (*Oenanthe isabelina*), ciocănitoare de munte (*Picoides tridactylus*), ciocănitoare de stejar (*Dendrocopus medius*), buha (*Bubo bubo*), codubatura (*Motacilla alba*), cocoșul de munte (*Tetrao urogallus*), fluturașul de stâncă (*Tichodroma muraria*);

- Mamifere: urs (*Ursus arctos*), râs (*Lynx lynx*), lup (*Canis lupus*), capra neagră (*Rupicapra rupicapra*), jder de pădure (*Martes martes*), jder de piatră (*Martes foina*), bursuc (*Meles meles*), cerb (*Cervus elaphus*), căprior (*Capreolus capreolus*), liliac mare cu potcoavă (*Rhinolophus ferrumequinum*), liliac mic cu potcoavă (*Rhinolophus hipposideros*), liliac comun (*Myotis myotis*), liliac comun mic (*Myotis blythi*), liliac de iaz (*Myotis dasycneme*), liliac cu picioare lungi (*Myotis capaccinii*), liliac cărămiziu (*Myotis emarginatus*), liliac cârn (*Barbastella barbastellus*), liliac cu aripi lungi (*Miniopterus schreibersi*). ■

Comunitățile locale

1 Comunitățile locale

2 Specificul zonei, arhitectură, tradiții, obiceiuri, meșteșuguri

3 Manifestări periodice

1 La poalele Masivului Buila-Vânturarița sunt câteva localități străvechi: Orașul Horezu, Comuna Costești (satele Costești, Bistrița, Pietreni și Vărățici), Comuna Bărbătești (satele Bărbătești, Bodești, Negrulești și Bârzești), Comuna Stoențești, Comuna Păușești, Orașul Băile Olănești (satele Cheia, Tisa, Comanca, Gurguiata).

Prezența omului în așezările de pe văile râurilor care curg la poalele Builei este foarte veche. Vestigiile neolitice descoperite în peșteri și în preajma primelor vetre ale satelor atestă locuirea acestor meleaguri ferite de calamități din cele mai vechi timpuri.

În Costești a fost descoperită cultura Ferigile, din a doua epocă a fierului.

Doi frați, Bărbat și fratele său Litovoi, au fost conducători ai primelor organizații de tip feudal din Țara Românească (sec. XIII). Urmașii lui Bărbat se spune că ar fi întemeiat Bărbăteștiul.

În continuare istoria locurilor gravitează în jurul numeroaselor așezăminte monahale din zonă: Mănăstirea Bistrița, Mănăstirea Arnota, Mănăstirea Hurez, Mănăstirea Sărăcinești, Schitul Pahomie, Schitul Pătrunsa, Schitul Păpușa, Schitul 44 Izvoare, Schitul Peri, Schitul Iezer, Schitul Bradu, Schitul Igheaburi, Mănăstirea Frăsinei.

2 Specificul zonei, tradițiile, obiceiurile și meșteșugurile sunt strâns legate de principalele ocupații ale localnicilor: păstoritul, prelucrarea lemnului și a pietrei, pomicultura, apicultura.

Zona este vestită pentru olărit (ceramica de Horezu), covoare oltenești, obiecte artizanale din lemn, meșteri dulgheri și tâmplari, portul și tradițiile pastorești, produsele tradiționale locale: fructe, țuică, brânzeturi, miere și alte produse derivate din acestea.

Arhitectura specifică zonei este bazată pe prelucrarea lemnului și a pietrei, cele mai la îndemână materiale în zona Olteniei de sub munte. Casele construite aici sunt cu pridvor (prispă) în față, sub care de obicei se află beciul. Temelia este construită din piatră zidită cu mortar, pereții sunt construiți din bârne din lemn tencuite, acoperișurile sunt acoperite cu șindrilă (șiță). Magaziile (căsoaie) și adăposturile pentru animale (grajduri, fânare) sunt construite tot din lemn.

3 În zonă au loc anual mai multe manifestări de tradiție:

- Hora Costumelor - sărbătoarea portului și muzicii populare - Pietrari, 10 aprilie;
- Fagurele de Aur - sărbătoarea apicultorilor - Tomșani, luna mai;
- Cocosul de Hurez - târgul meșterilor olari - Horezu, începutul lunii iunie;
- Învărtita Dorului - sărbătoarea păstorilor - Vaideeni, sfârșitul lunii iunie;
- Sărbătoarea Căpșunului - Bunești, luna iunie;
- Festivalul internațional al țiganilor - Costești, 8 septembrie;
- Festivalul de folclor „Gheorghe Bobei” - Bărbătești, luna decembrie. ■

Obiective turistice în zona adiacentă Parcului Național Buila Vânturarița

**În localitățile din imediata apropiere a parcului,
pot fi vizitate o serie de obiective turistice:**

Obiective turistice naturale:

- Rezervația Naturală Muzeul Trovanților Costești;
- Rezervația Naturală Slătioara;
- Rezervația Naturală Mlaștina Mosoroasa din Băile Olănești.

Obiective turistice cultural-istorice:

- Biserica Horezu - Sec. XVIII;
- Muzeul Ceramicii Horezu;
- Ateliere de ceramică Horezu;
- Biserica Urșani - Sec. XVIII;
- Cula Greceanu Măldărești - Sec. XVIII;
- Cula Duca (Sec. XIX) și Muzeul Memorial I.Gh. Duca Măldărești;
- Biserica Măldărești - Sec. XVIII;
- Biserica Râmești - Sec. XVIII;
- Mănăstirea Horezu (Sec. XVIII), monument al patrimoniului universal UNESCO - Satul Romani;
- Biserica Romani - Sec. XVIII;

- Biserica Bolnița - Sec. XVIII - Satul Romani;
- Schitul Sfântul Ștefan - Sec. XVIII - Satul Romani;
- Schitul Sfinții Apostoli - Sec. XVIII - Satul Romani;
- Biserica Peri Bistrița - Sec. XVIII;
- Biserica Ciorobești - Sec. XVIII - Pietreni;
- Biserica Grămești - Sec. XVII - Pietreni;
- Biserica Costești (Grușetu) - Sec. XIX - Costești;
- Muzeul de artă Costești;
- Biserica Iernatic - Sec. XVIII - Bărbătești;
- Biserica Măleni - Sec. XVIII - Bărbătești;
- Biserica Vătășești - Sec. XVIII - Bărbătești;
- Biserica Mierlești - Bărbătești;
- Biserica Poieni - Sec. XVIII - Bărbătești
- Expoziția de artă populară Bărbătești;
- Schitul Jgheaburi - Sec. XVIII - Stoenești;
- Schitul Iezer - Sec. XVII - Cheia;
- Biserica Sfinții Voievozi - Sec. XVIII - Cheia;
- Mănăstirea Sărăcinești - Sec. XVIII - Cheia;
- Schitul Bradu - Sec. XVIII - Băile Olănești;
- Mănăstirea Frasinei - Sec. XIX - Băile Olănești;

Turism în Parcul Național

Parcurile naționale corespund categoriei II IUCN (Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii) - "Parc național: arie protejată administrată în special pentru protecția ecosistemelor și pentru recreere". Adică sunt acele areale create pentru protecția și conservarea unor eșantioane reprezentative pentru spațiul biogeografic național, oferind posibilitatea vizitării în scopuri științifice, educative, recreative și turistice.

Pentru vizitarea parcului și desfășurarea diferitelor activități pe teritoriul acestuia, fără a aduce atingere patrimoniului natural, vizitatorii trebuie să respecte legislația în vigoare din domeniul ariilor naturale protejate și regulamentul parcului.

Cele mai importante prevederi referitoare la vizitare din Regulamentul Parcului Național Buila-Vânturarița sunt cuprinse în capitolul "Turism, reguli de vizitare":

Art. 37. (1) Vizitarea PNBV este permisă numai pe traseele turistice marcate cu semne convenționale și pe traseele de alpinism marcate și pitonate.

Art. 38. Întreținerea marcajelor turistice, reamenajarea traseelor turistice și de escaladă și amplasarea panourilor indicatoare și informative se fac numai cu aprobarea APNBV și, în cazul traseelor noi, după omologarea acestora conform prevederilor legale.

Art. 39. Organizarea de excursii sau competiții de orice fel pe teritoriul PNBV se face numai cu aprobarea APNBV și a Serviciului Public Salvamont.

Art. 40. a. Camparea este permisă numai în locurile special amenajate și marcate în acest sens; b. Săparea de șanțuri în jurul corturilor sau utilizarea oricăror materiale de origine vegetală (cetină, ferigi, mușchi) sub corturi este interzisă. e. Camparea în condiții de bivouac este permisă peste noapte în cazuri de urgență.

Art. 41. a. focul este permis doar în vetrele special amenajate în acest scop în zonele de campare; b. este strict interzisă defrișarea vegetației lemnoase de orice

Buila-Vânturarita

fel pentru facerea focului.

Art. 42. a. este interzisă abandonarea deșeurilor de orice fel pe teritoriul PNBV. Turiștii au obligația de a evacua deșeurile pe care le generează pe timpul vizitării parcului.

Art. 43. Se interzice tăierea, incendierea, distrugerea sau degradarea prin orice mijloace a jneapănului și ienupărului.

Art. 44. Se interzice tăierea, ruperea sau scoaterea din rădăcini a arborilor, puietilor sau lăstarilor, precum și însușirea celor ruți sau doborâți de fenomene naturale sau de către alte persoane.

Art. 45. Se interzice distrugerea, degradarea, respectiv colectarea în scopuri comerciale fără acordul APNBV, a ciupercilor, plantelor, inclusiv medicinale, animalelor, rocilor și a oricăror eșantioane de origine naturală de orice fel din PNBV.

Art. 47. Accesul câinilor în PNBV este permis doar în condițiile în care câinii sunt ținuți permanent în lesă.

Art. 48. Perturbarea liniștii în parc prin orice fel de mijloace pe trasee, la locurile de campare sau în jurul cabanelor este strict interzisă.

Art. 49. Este strict interzisă distrugerea sau degradarea panourilor informative și indicatoare, precum și a plăcilor, stâlpilor sau a semnelor de marcaj de pe traseele turistice, a semnelor de delimitare a parcului.

Art. 50. Este strict interzisă degradarea refugiilor, adăposturilor, podețelor, sau a oricărei alte construcții sau amenajări de pe teritoriul parcului.

Art. 51. Este interzisă dislocarea rocilor și prăvălirea acestora pe versanți.

Art. 52. Utilizarea de detergenți pentru spălare în apele curgătoare este interzisă.

Art. 54. Accesul cu mijloace motorizate care utilizează combustibili fosili, în scopul practicării de sporturi în afara drumurilor permise accesului public este interzis.

Cazare, cabane, refugii turistice, spații de campare

Rețeaua unităților de cazare cuprinde unități hoteliere în Rm. Vâlcea, Băile Olănești și Horezu, pensiuni turistice în localitățile de la poalele Masivului Buila-Vânturarița: Horezu, Costești, Bărbătești, Cheia și Olănești, precum și de unități de cazare în Mănăstirile Bistrița, Arnota și Horezu.

În parc există o singură cabană turistică, Cabana Cheia, cu 20 locuri, aflată pe versantul nord-vestic al crestei, la intrarea Râului Cheia în sectorul de chei omonim.

În zona montană se află 4 refugii turistice amenajate sumar: Curmătura Builei, Poiana Scărișoara, Piscul cu Brazi și La Troiță, unde se poate dormi în condiții de bivouac. Mai pot fi folosite ca adăposturi de vreme rea stănele (Arnota, Cacova (3), Piatra, Curmătura Builei, Dosul Builei, Ștevioara și Oale) cantoanele silvice (Între Râuri, Prislop și Codric) și observatoarele (Izvorul Larg și Cacova).

În parc există 8 locuri de campare amenajate (container pentru colectarea deșeurilor, vatră de foc, masă cu bănci, panou informativ): Cheile Bistriței, Prislop, Poiana Scărișoara, Poiana Pătrunsa, Pahomie, Cheia-tunel, Cabana Cheia și Cheile Olănești). ■

Obiective turistice cultural- istorice în parc

Dintre obiectivele turistice antropice de interes, în parc pot fi vizitate:

- Mănăstirea Bistrița - Costești, ctitorie a boierilor Craiovești (banul Barbu și frații săi Pârnu, Danciu și Radu), din jurul anului 1490;

- Biserica Bolnița de la Mănăstirea Bistrița, singura păstrată din ctitoria Craioveștilor (1520-1521); Tot la Bistrița, în jurul mănăstirii se mai pot vizita și alte obiective: podul Bibescu-Vodă, vila episcopului Varolomeu, etc.

- Biserica Sfinții Arhangheli - Peștera Lilieilor (Sfântul Grigore Decapolitul), ctitoria din anul 1637 a mitropolitului Teofil al Țării Românești;

- Biserica Ovidenia - Peștera Lilieilor (Sfântul Grigore Decapolitul) Bistrița - cel mai vechi monument istoric aflat în Peștera Lilieilor, ctitorită între anii 1633-1635 - biserică ce a servit ca ascunzătoare a bogățiilor mănăstirii;

- Schitul Păpușa - Bistrița - din 1712, ctitorită de călugării bistrițeni care îl aveau în frunte pe egumenul Ștefan;

- Mănăstirea Arnota din Bistrița - ctitorită de Matei Basarab în anii 1633-1634, monument reprezentativ pentru arta bizantină;

- Schitul 44 Izvoare din Pietreni - cunoscut și sub numele de Schitul de sub Piatră, a fost construit de către egumenul Ștefan al mănăstirii Bistrița, în anul 1701;

- Mănăstirea Pătrunsa din Bărbătești - are hramul „Cuvioasa Paraschiva” și a fost construit în 1740 de către Episcopul Climent al Râmnicului;

- Schitul Pahomie din Cheia, întemeiat de Pahomie monahul și Sava Haiducul, în anul 1520. ■

Obiective turistice naturale în parc

Dintre obiectivele turistice naturale de interes, în parc pot fi vizitate:

- Cheile Bistriței, cu o lungime de 1,5 km în partea cea mai îngustă, zonă unde trăiesc peste 450 specii de plante și animale, multe dintre ele rare și ocrotite;

- Cheile Costești, zonă foarte sălbatică, cu numeroase specii protejate ale florei și faunei, în apropierea Satului Pietreni;

Aceste două sectoare de chei pot fi vizitate parcurcând traseul de ecoturism "Porțile Parcului Național Buila-Vânturarița: natură și spiritualitate", amenajat în anul 2006 printr-un proiect implementat de Asociația Kogayon.

- Cheile Cheia, unele dintre cele mai înguste și sălbatice sectoare de chei din țară, cu numeroase cascade și săritori, zeci de trasee de cățărare;

- Cheile Olănești, sau Folea, mai scurte dar foarte spectaculoase;

- Valea Otăsăului;

- Peștera Lilieciilor (Sfântul Grigore Decapolitul) de la Bistrița;

- Peștera Urșilor din Cheile Bistriței;

- Dolinele din Muntele Arnota;

- Poiana cu ghiociei bogați (*Leucojum vernum*) de la Prislop;

- Arcada naturală Casa de Piatră de la Pătrunsa;

- Rezervația de tisă de la Cheia;

- Poienile cu orhidee din Valea Cheia

- Peșterile din Cheile Cheii: Peștera cu Lac, Peștera Laleaua Verde, Peștera cu Perle, Peștera Pagodelor, Peștera Rac, Peștera Mirajului, etc.;

- Peștera Arnăuților din Cheile Olănești (Folea). ■

numar salvamont
0725/826668

0-SALVA

Zone de cățărare în parc

Prin caracterul său alpin, prin relieful carstic cu forme specifice, Masivul Buila-Vânturarița prezintă condiții deosebite practicării escaladei, atât în zonele în care la momentul de față sunt amenajate trasee, dar și în alte zone.

Zona Cheilor Cheii este cea mai cunoscută și cea mai dezvoltată zonă din punct de vedere al practicării escaladei, aici desfășurându-se în ultima vreme și o intensă campanie de reamenajare a traseelor. Aici, în 10 zone se află 76 trasee amenajate.

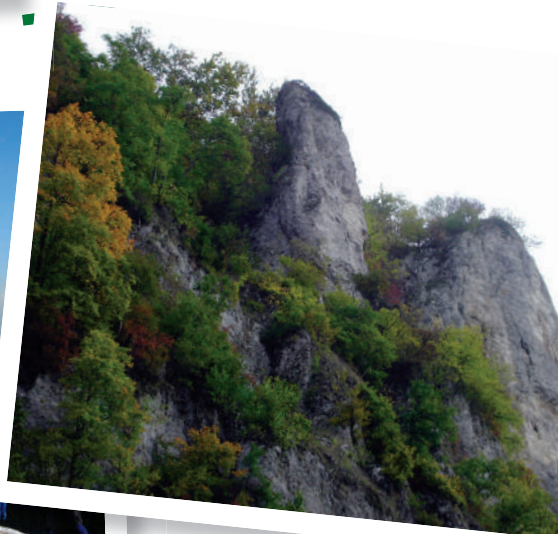
Zona Cheilor Olănești (Folea), prezintă numeroase trasee de escaladă amenajate, mai ales în porțiunea din aval, unde pereții sunt foarte înalți și accesibili.

Zona Cheilor Bistriței are amenajate câteva trasee de escaladă, în peretele estic, la ieșirea Bistriței dintre pereții de calcar, excelente pentru antrenamente și lecții de cățărare.

Zona Arnota. Din 2004 s-a început amenajarea unui perete pe drumul de la Bistrița spre Arnota, care are avantajul expunerii sudice, putând fi accesat și iarna.

Alte zone: Zona Cheilor Costești, Traseul turistic de pe creasta principală pe porțiunea dintre Vf. Vânturarița Mare și Curmătura Oale (1B), Brâna Caprelor, Curmătura Builei, Vf. Țucla, Muntele Piatra, Vf. Buila, Vf. Vioreanu, Muntele Stogu. I ■

AMONT

Trasee turistice ▶

www.buila.ro

Descrierea traseelor turistice

Traseele turistice din parc sau care tranzitează parcul sunt numerotate de la 1 la 19, în funcție de punctul de plecare, de la vest (Bistrița) la est (Băile Olănești).

Traseele sunt marcate în teren cu semnele clasice, dintre care aici întâlnim:

- cruce albastră (3);
- triunghi albastru (2);
- bandă albastră (2);
- triunghi galben (2);
- triunghi roșu (2);
- punct galben (2);
- cruce roșie (2);
- punct albastru (1);
- punct roșu (1);
- cruce galbenă (1);
- bandă galbenă (1).

Pe harta turistică nu sunt trecute semnele de marcaj turistic, ci numerele corespondente, de la 1 la 19.

Toate traseele au fost remarcate în perioada octombrie 2006 - septembrie 2007, la remarcare păstrându-se în linii mari vechile marcaje. Au fost făcute însă și unele modificări, datorate modificărilor din teren, în special drumurilor forestiere noi, ceea ce face necesară utilizarea acestui ghid și a hărții aferente.

În același timp cu remarcarea au fost amplasați și stâlpi cu săgeți indicatoare la toate capetele și intersecțiile traseelor, au fost consolidate potecile

distrușe, au fost făcute degajări ale doborâturilor, au fost amenajate 7 spații de campare și au fost reparate 3 refugii turistice pe trasee, au fost amenajate intrările în parc, toate acestea regăsindu-se pe harta turistică, alături de alte elemente importante: puncte de alimentare cu apă, alte adăposturi (cantoane silvice, cabane, stâne), alte drumuri forestiere.

Fiecare traseu a fost trasat pe hartă cu ajutorul GPS-ului, a aerofotogramelor și hărților topografice. Pentru fiecare traseu s-a realizat și un grafic la scară, pe care sunt reprezentate punctul de pornire, punctul terminus și alte puncte importante, având ca axe altitudinea și distanța. De asemenea, au fost realizate și statistici ale traseului, din care în tabel sunt redată cele mai importante și relevante.

Traseele pot fi structurate astfel:

- traseul de creastă: 11;
- trasee în lungul crestei: 5 (versantul nord-vestic) și 8 (versantul sud-estic);
- trasee din satele din sud care traversează creasta sud-nord: 6, 12, 14, 15;
- trasee care urcă din satele din sud în creastă: 7;
- trasee care urcă în creastă de la baza acestora: 9, 10;
- trasee care pornesc din satele din sud, traversează creasta și fac legătura cu creasta Munților Căpățâanii: 1, 2, 3, 16, 19;
- trasee care fac legătura între creasta Buila-Vânturarița și creasta Munților Căpățâanii: 17, 18;
- trasee scurte de legătură: 4, 13. ■

Traseul nr. 1

Mănăstirea Bistrița (racord traseul 2) - **Cheile Bistriței - Între Râuri - Valea Cuca - Plaiul Zănoaga - Curmătura Rodeanu** (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Este unul din cele 5 trasee care traversează Parcul Național Buila-Vânturarița de la sud la nord, făcând legătura dintre localitățile din sud și creasta principală a Munților Căpățâanii.

Traseul are punctul de pornire în Satul Bistrița, mai exact de la poarta Mănăstirii Bistrița, unde se află un panou informativ și un stâlp cu săgeți indicatoare. Traseul se suprapune parțial (în prima parte) pe un traseu de ecoturism amenajat în Parcul Național Buila-Vânturarița.

Este un traseu lung dar fără dificultăți deosebite, în cea mai mare parte desfășurându-se pe drumuri forestiere.

Se pornește înspre nord pe drumul forestier de pe Valea Bistrița. După cca. 100 m se ajunge la o intersecție de drumuri (drumul care traversează Râul Bistrița înspre dreapta urcă spre cariera de calcar și Mănăstirea Arnota 4 km). După alți 100 m se ajunge în dreptul Mănăstirii Bistrița, unde se află o intersecție de trasee marcată cu stâlp indicator, de unde se desprinde în dreapta traseul 2, marcat cu bandă albastră, care urcă în creasta principală a Munților Căpățâanii trecând pe la Mănăstirea Arnota, prin Vârful Arnota și Vârful Prislop. În continuare pe drumul forestier trecem de o barieră și ajungem, după ce trecem de Mănăstirea Bistrița la intrarea în Parcul Național Buila-Vânturarița de pe Valea Bistrița, care coincide cu ieșirea Bistriței din chei, intrare marcată printr-un panou informativ și semnul de limită de parc național (pătrat roșu cu chener alb). Tot aici se află și un stâlp indicator care ne îndrumă spre Peștera Liliecilor (Peștera Sfântul Grigore Decapolitul).

TimP de mers:

- vara: 4 ½ - 5 ½ h

- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Plaiul Zănoaga - Curmătura Rodeanu

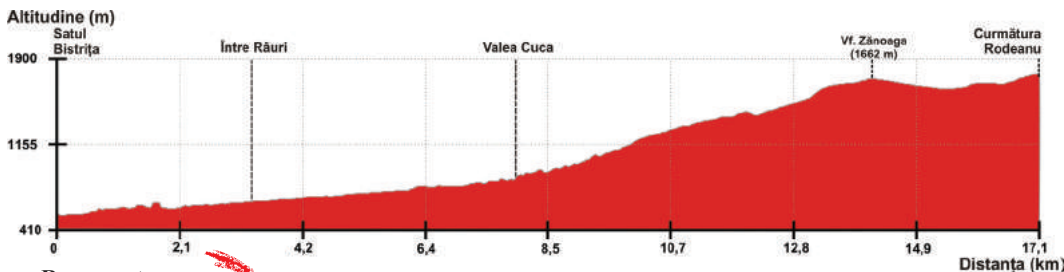
Locuri de adăpost:

Mănăstirea Bistrița, Cantonul Silvic Între Râuri, adăpost Valea Bistrița, adăposturi Cuca Mică, Stânele Zănoaga, Stânele Rodeanu

Puncte de alimentare cu apă:

Mănăstirea Bistrița, Fântâna lui Chirachide (Cheile Bistriței), Între Râuri, adăposturi Cuca Mică, Stânele Zănoaga, Stânele Rodeanu

Intrăm în chei și după 200 m ajungem la un pod, unde cheile se îngustează. Aici se află un panou informativ cu informații despre chei și container de colectare a deșeurilor. Din acest punct se parcurge cel mai îngust sector al cheilor, cu o lungime de cca. 1 km, sector în care se află un alt obiectiv turistic : Peștera Urșilor, marcată printr-un panou informativ și un stâlp indicator. Înainte de a ajunge la zona în care valea se lărgeste, trecem pe lângă un loc de popas unde se afla și o fântână (Fântâna lui Chirachide). Valea începe să se lărgescă imediat ce trecem de zona cu calcare. Imediat pe dreapta se află o poiană, apoi o topliță (mic iaz pentru aclimatizarea puiștilor de păstrăv) veche, după care ajungem într-o zonă și mai largă, cu poieni de-o parte și de alta a drumului. În poiana din partea dreaptă a drumului, înainte de un pod peste Bistrița se află amenajat un spațiu de campare (panou informativ, masă, bănci, vatră de foc, container pt. deșeuri). După 200 m dincolo de pod și 4,3 km de la plecarea din Bistrița ajungem la o intersecție de drumuri și confluență de râuri (Gurgui în stânga și Cuca în dreapta), punct numit Între Râuri. Aici se află câteva clădiri (canton silvic, cabană a parcului național, hidrocentrală, etc.) precum și un izvor. ▶

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
17.36	533.3	1760.3	1760.3	1230.1	1675.3	-448.4

46

► De la intersecția drumurilor forestiere se pornește pe drumul de pe Valea Cuca (dreapta). Se trece pe lângă clădirea din lemn a unui centru de colectare a fructelor (stânga) și la trei sute de metri se ajunge la ramificația traseului 4 (marcaj cruce albastră). După aproape 4 km de la punctul „Între Râuri” se trece de fosta cabană I. F. Bistrița, iar după încă 1 km se părăsește drumul principal urcând pe drumul forestier din stânga, de pe Valea Cuca Mică. După cca. 500 m se traversează Pârâul Cuca Mică, apoi se urcă prin stânga acestuia spre obârșia lui. După circa jumătate de oră de urcat pe drumul secundar se ajunge la un izvor unde se află și un adăpost. De aici traseul urcă în stânga pe un drum de tractor și printr-o serpentină se înscrie în urcuș pe versantul vestic (zonă defrișată) al Pârâului Cuca Mică. După 15-20 minute ajungem într-o mică șa, la obârșia izvorului, unde se află un alt adăpost. De aici se intră în pădure și în 5 minute se ajunge în culme, unde este un foișor de vânătoare, sub Vârful Cuca. De aici drumul trece pe versantul estic printr-o zonă defrișată și coboară până într-o șa, numită „La

Șipote” (izvor), unde se află în curs de desfășurare exploatarea forestiere. De aici, poteca urcă din greu pe culmea împădurită trecând prin vecinătatea unui mic canton de vânătoare aflat chiar la marginea pădurii. Înainte de vârful Zănoaga (1662 m) se urcă stâncăriile numite „Treptele Tribunalului” și se iese în golul alpin. De aici marcajele sunt aplicate pe pietre, de cele mai multe ori la nivelul solului, însă orientarea este foarte ușoară, netrebuind decât să urmărim linia muchiei. Se urcă pe culmea Plaiului Zănoaga până într-un mic vârf, de unde se coboară spre stânele Zănoaga (izvor, două stâne și un saivan). De aici se urcă pe drumul de tractor spre culmea principală (împădurită în această zonă), se trece pe lângă clădirea unei alte stăni și când se ajunge la marginea pădurii de molid, drumul cotește spre vest. Traseul merge o porțiune pe sub pădure, apoi intră în aceasta și continuă relativ pe curbe de nivel prin pădure până în apropierea Curmăturii Rodeanu (1628 m), unde se află o stână și unde intersectează drumul de tractor de pe creasta principală a Munților Căpățâni. ■

Traseul nr. 2

Mănăstirea Bistrița (racord traseul 1) - **Mănăstirea Arnota** - **Vf. Arnota** (1183m) - **Șaua Târnicioar** (racord traseul 4) - **Vf. Prislop** (racord traseul 3 apoi comun) - **Vf. Netedu** (1757 m) (racord traseul 17, apoi comun) - **Vf. Lespezi** (1822 m) - **Vf. Govora** (1958 m) **Șaua Zmeuret** (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâni)

Acest traseu traversează creasta Masivului Buila-Vânturarița prin Vârful Arnota și face legătura cu creasta principală a Munților Căpățâni prin interfluviul dintre râurile Bistrița și Costești. Este un traseu lung și dur, mai ales în partea de mijloc a sa (Șaua Târnicioar Plaiul Netedu), unde poteca este greu de distins, cu multă vegetație arbustivă, în special în zonele cu foste exploatare forestiere.

Traseul are punctul de pornire comun cu cel al traseului nr. 1, la poarta Mănăstirii Bistrița. După 200 m de la pornire se ajunge la o intersecție marcată cu stâlp indicator, se traversează pe punte Râul Bistrița, se merge în amonte 100 m pe malul stâng al acestuia și în 5-10 minute de urcuș pe poteca de lângă gardurile grădinilor se ajunge la Schitul Păpușa (panou informativ). De aici se urcă prin pădure înspre nord-est, se atinge într-o serpentină drumul care urcă din Bistrița spre cariera de calcar și Mănăstirea Arnota, se mai traversează de două ori același drum și se ajunge după 45 minute o oră de la plecare la poarta Mănăstirii Arnota (stâlp indicator). De aici se poate urca fie înspre vest pe la mănăstire (panou informativ) și apoi înspre nord prin livada mănăstirii până la drum, fie direct pe drum. Dacă alegem varianta drumului, după 100 m se ajunge la o intersecție de unde urcăm pe varianta din stânga (tot înainte se ajunge în carieră). Drumul trece de o serpentină și ajunge la islazul (gol alpin) Muntelui Arnota. Se mai merge 300 m pe drum până în dreptul unei văi, de unde traseul cotește în stânga spre golul alpin. Traseul face o buclă largă înspre vest (poate fi tăiată direct pe vale) printre doline, se întoarce pe versant și ajunge

Timpe de mers:
- vara: 9 - 10 h
- iarna: nu se recomandă decât pe porțiunea Bistrița - Vf. Arnota

Locuri de adăpost:
Mănăstirea Arnota, Stâna Arnota, Cantonul Gura Plaiului, Stâna Netedu, Refugiul Lespezi

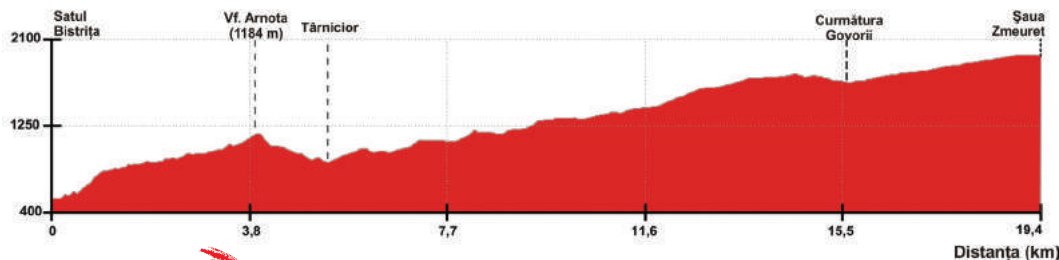
Puncte de alimentare cu apă:
Mănăstirea Arnota, Stâna Arnota, Stâna Netedu, Stâna Lespezi

într-o mică șa, între două doline, de unde se vede stâna. De aici se urcă direct până în culme, pentru ca apoi traseul s-o urmeze, la început pe islaz, iar pe ultima porțiune prin pădure până într-o mică poieniță, pe Vârful Arnota (1183 m) (stâlp indicator).

Din vârf traseul coboară abrupt spre nord, pe versantul stâncos și împădurit al Muntelui Arnota. Coborârea este grea doar la început, până se trece de calcar. De la baza versantului stâncos calcaros se coboară pe muchie, prin păduri tinere de fag, pierzând încet altitudine până într-o mică șa, foarte aproape de Valea Râului Costești Șaua Târnicioar, de unde se zărește golul alpin din Muntele Cacova. Aici se află un castel de apă al amenajării hidroelectrice și un stâlp indicator. De aici se poate coborî rapid fie în Valea Costești (100 m), fie în Valea Bistrița (15-20 minute).

De aici traseul urcă pe muchie înspre nord, având în stânga păduri tinere de fag, iar în dreapta plantații de rășinoase. La început poteca este foarte bună și după circa o oră de mers se ajunge într-o șa, la poalele unui versant cu fagi seculari. Se urcă versantul până în culme, deasupra unei exploatare forestiere, punct de unde se deschide și priveliștea către versantul nord-vestic al crestei Buila-Vânturarița. De aici poteca nu mai este atât de clară, ▶

Altitudine (m)

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
19.82	535.7	1951.7	1951.7	1415.5	2151.2	-744.6

► uneori pierzându-se în lăstărișuri. Orientarea nu este însă dificilă, continuarea traseului făcându-se tot pe muchie. Se ocolește exploatarea forestieră prin partea superioară până se ajunge coborând într-o altă șa, unde se intersectează un drum de tractor ce coboară de-o parte și de alta a crestei. În Valea Costești se poate coborî într-o jumătate de oră până în dreptul Izvorului Larg, la nord de Cantonul Silvic Prislop. Traseul nostru continuă prin vestul muchiei înspre nord și urcă pe un drum forestier având de-o parte (stânga) exploatarea silvică, de cealaltă crâng tânăr de fag. Pe măsură ce urcăm drumul de tractor devine tot mai greu de distins, se intră într-o pădure de amestec mult mai bătrână. La un moment dat drumul se termină dar se continuă cu o potecă firavă care urcă oblic spre culmea din față. Când se ajunge la acea culme secundară, se urcă pe ea înspre dreapta până în muchia principală și se ajunge într-un mic platou împădurit, imediat sub Vârful Prislop (1339 m). În 5-10 minute se urcă pe vârf, de unde se coboară rapid într-o mică șa, la marginea unei alte exploatări silvice, de această dată pe versantul dinspre Valea Costești. În șa se află și un indicator, care marchează intersecția cu traseul nr. 3, marcat cu triunghi galben, care urcă din Satul Pietreni pe Valea Costești. Din acest punct, cele două trasee merg împreună. Tot de aici scăpăm și de sălbăticia pădurii și continuăm pe muchie pe drum forestier. Depășim exploatarea silvică, traversăm păduri seculare de fag și după circa jumătate de oră ajungem la pădurea de molid de unde imediat ajungem la golul alpin în punctul Gura Plaiului (1430 m). Cu foarte puțin înainte de ieșirea în golul alpin, se ramifică din drumul principal un altul care coboară ușor spre dreapta până la un mic canton, păstrat în condiții foarte bune, loc de adăpost pe vreme rea. De la ieșirea în golul alpin marcajele sunt aplicate pe pietre, de cele mai multe ori la nivelul solului, însă orientarea este foarte ușoară, netrebuind decât să urmărim linia muchiei.

Din Șaua Gura Plaiului se deschide panorama spre abruptul nord-vestic al crestei

Buila-Vânturarița. Urmează un urcuș pronunțat pe mijlocul Culmii Netedu până în vârful Gura Plaiului (1510 m). La dreapta, se poate alege varianta pe poteca ce duce spre stâna Netedu.

Plaiul Netedu se așterne golaș spre nord cu pante ușoare, conferind largi perspective spre Plaiul Lespezi, Curmătura Comarnice și abruptul Buila-Vânturarița, iar pe măsură ce urcăm drumul devine tot mai larg.

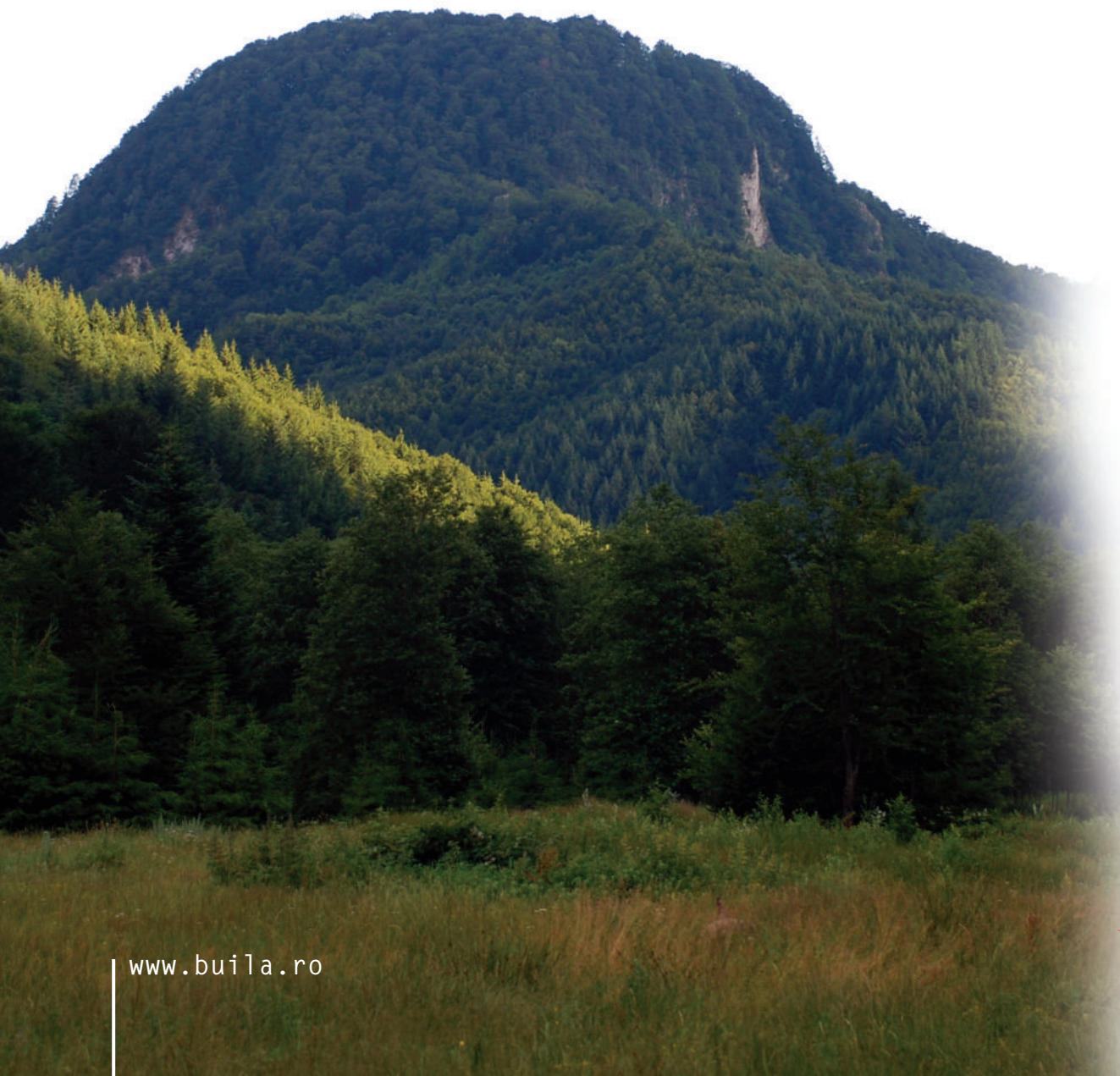
Culmea devine un vast platou. Traseul se îndreaptă către dreapta până într-o șa (interfluviul dintre văile Costești și Cheia), trece de o intersecție (în dreapta se coboară spre Curmătura Ignat). Ocolește vârful Netedu (1757 m) pe la est, trece de o altă intersecție (în stânga se urcă pe Vârful Lespezi) și traversează capul Muchiei lui Ignat, unde se află un indicator turistic intersecție cu traseul nr. 17 care coboară spre Cabana Cheia, punct de unde cele două trasee pe care am venit și cel dinspre Cabana Cheia fac trunchi comun până în culmea principală a Munților Căpățâni. Ca punct de reper al punctului terminus al traseului, luăm momâia de pe Vârful Zmeuret, în stânga căruia trebuie să ajungem. De aici se coboară în 15 minute până la refugiul din Curmătura Lespezi (1610 m). De aici se urcă pe drum înspre nord, apoi înspre stânga, se traversează obârșia Văii Bistrița printr-o serpentină și se continuă până la o intersecție, de la care direcția se schimbă înspre dreapta, spre obârșia Râului Cheia (Valea Rece). Se ajunge aproape de obârșie (în dreapta de văd căderile înspumate ale apei și peste vale ruinele unei stâne), apoi printr-o altă serpentină (stânga) care ocolește Vârful Govora (1957 m), se ajunge în creasta principală a Munților Căpățâni, în Șaua Zmeuret, situată la vest de Vârful Zmeuret (1978 m). O variantă mai scurtă, recomandată în special la coborâre este cea directă, tăind serpentinele largi ale drumului. ■

50

Traseul nr. 3

Satul Pietreni (racord traseul 5) - **Cheile Costești** - **Izvorul Priboiului** (racord traseul 11) - **Valea Prislop** (racord traseul 4) - **Cantonul Silvic Prislop** - **Valea Prislop** (racord traseul 6) - **Plaiul Netedu** - **Vârful Netedu** (1757 m) (racord traseele 2, 17, apoi comun) - **Vârful Lespezi** (1822 m) - **Vârful Govora** (1958 m) - **Șaua Zmeuret** (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Traseul are ca punct de plecare (comun cu traseul nr. 5 care merge la Cabana Cheia) Satul Pietreni, traversează creasta Buila-Vânturarița pe Valea Râului Costești și ajunge în creasta principală a Munților Căpățâanii în Șaua Zmeuret.

Traseul se suprapune parțial (în prima parte) pe un traseu de ecoturism amenajat în Parcul Național Buila-Vânturarița.

Este un traseu lung dar fără dificultăți deosebite, în cea mai mare parte desfășurându-se pe drumuri forestiere.

Punctul de pornire îl constituie Satul Pietreni, mai exact intersecția cu drumul către Satul Bărbătești, punct în care se află un panou informativ și un stâlp indicator. Se pornește pe drumul dinspre nord, și după 100 m se ajunge la o intersecție de drumuri și trasee (stâlp indicator). În dreapta este drumul spre Cabana Cheia (traseul nr. 5), iar traseul nostru continuă pe drumul forestier din stânga. După 200 m se ajunge la o altă intersecție (indicator), de unde se poate merge în stânga (500 m) până la Schitul 44 Izvoare (panou informativ). Continuăm urcarea pe drumul forestier principal, trecem de ultimele case și ajungem la o barieră, intrarea de pe aceasta vale în Parcul Național Buila-Vânturarița, semnalizată cu panou informativ. De aici drumul urcă abrupt în serpentine până într-un punct de belvedere cu vedere spre satele din sud și Cheile Costești (panou informativ). Continuăm urcarea încă jumătate de oră, pe drumul din dreapta râului, din

Timp de mers:

- vara: 8 - 9 h
- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Plaiul Netedu - Șaua Zmeuret

Locuri de adăpost:

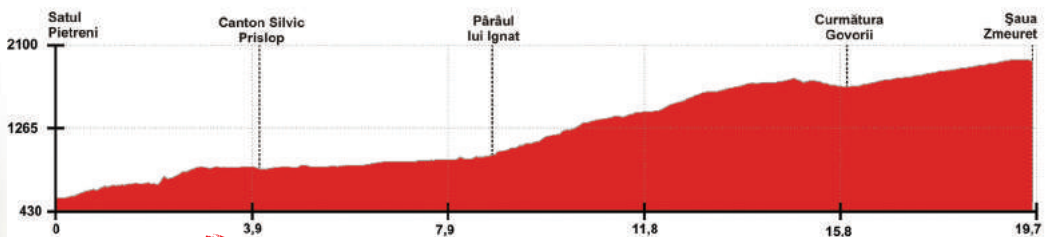
Adăpostul de la Izvorul Priboiului, Canton Silvic Prislop, Cantonul Gura Plaiului, Stâna Netedu, Refugiul Lespezi

Puncte de alimentare cu apă:

Puncte de alimentare cu apă: Izvorul Priboiului, Stâna Netedu, Stâna Lespezi

ce în ce mai aproape de nivelul acestuia. În momentul în care depășim creasta calcaroasă valea se lărgeste și cursul râului se liniștește. După încă 15 minute ajungem la un adăpost, unde se află și izvor (Izvorul Priboi) și un panou informativ. De aici continuăm înspre nord și după 300 m, înaintea traversării râului pe pod, întâlnim intersecția marcată cu stâlp indicator. De aici pornește în dreapta traseul nr. 11, traseul crestei Buila-Vânturarița, marcat cu punct roșu. După traversarea râului și alți 100 m ajungem la o intersecție de drumuri, de unde în stânga pornește traseul nr. 4 spre Valea Bistrița. Continuăm înainte pe drumul principal, trecem de două pepiniere și după circa 15 minute ajungem la Cantonul Silvic Prislop, unde este amenajat și un spațiu de campare. Traseul continuă înspre nord, pe același drum forestier care urmează cursul râului. După 30 minute ajungem la clădirea din lemn a unui centru pentru colectarea fructelor de pădure, loc de unde pornește în dreapta traseul nr. 6 marcat cu punct galben spre Satul Bărbătești (indicator). După altă jumătate de oră ajungem la o confluență (indicator), de unde traseul părăsește valea principală și continuă înspre nord pe Valea Izvorului lui Ignat, afluent de dreapta al Costeștiului. De aici ▶

Altitudine (m)

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
19.91	570.0	1951.7	1951.7	1386.1	1806.2	-433.1

52

► drumul este prost, de multe ori fiind nevoiți să mergem direct pe firul văii. Continuăm 30 minute pe acesta până ajungem la capătul parcelei de pădure exploatare (aflată pe versantul din stânga), de unde părăsim valea urcând în stânga pe drumul de tractor al exploatării forestiere. După 20 minute

ajungem în culme și după alte 5 de mers pe aceasta înspre nord, la intersecția (indicator) cu traseul nr. 2, marcat cu bandă albastră, care urcă pe muchie din Satul Bistrița. Din acest punct cele două trasee (2 și 3) merg împreună până în Șaua Zmeuret (vezi descrierea traseului nr. 2). ■

Traseul nr. 4

Valea Bistrița (între Râuri) (racord traseul 1) -
Valea Târnăciorului - Șaua Târnăcior (racord traseul 2) -
Valea Prislop (racord traseul 3)

Este un traseu scurt, fără dificultăți, care face legătura pe un drum de tractor între văile râurilor Bistrița și Costești. Este mult mai ușor de parcurs dinspre Valea Costești, întrucât aceasta se află cu cca. 200 m mai sus față de Valea Bistrița.

Traseul pornește din drumul forestier de pe Valea Bistrița, 100 m amonte de clădirea centrului de colectare a fructelor. Urcușul se face greu, pe lângă valea izvorului Târnăciorului chiar dacă este pe drum, panta fiind deosebit de mare. Se urcă în mod continuu 30 minute, la început și în partea finală traseul fiind chiar pe limita Parcului Național Buila-Vânturarița, marcată cu pătrat roșu cu chenar alb. Când ne apropiem de culme panta se mai domolește și ajungem în culme în dreptul unui castel de apă, unde se intersectează traseul nr. 2 (indicator), marcat cu bandă albastră, care urcă din Satul Bistrița, prin Arnota și ajunge în creasta principală a Munților Căpățâni. De aici se coboară imediat (100 m) în Valea Costești. ■

Temp de mers:

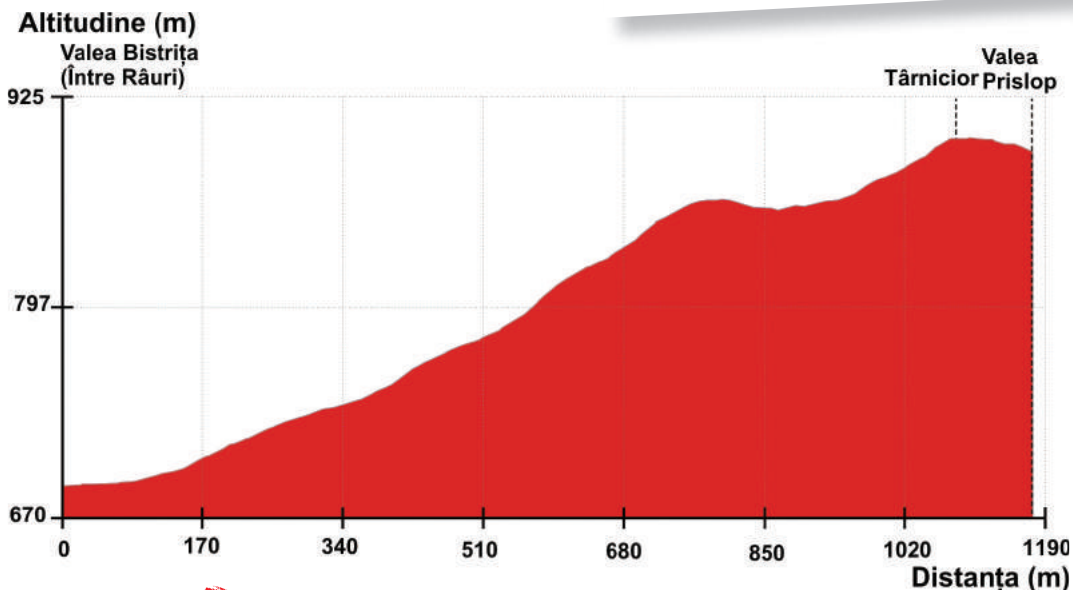
- vara: 30 - 40 min.
- iarna: $\frac{3}{4}$ - 1 h

Locuri de adăpost:

Canionul Silvic Între Râuri, Adăpostul de la Izvorul Priboiului

Puncte de alimentare cu apă:

Între Râuri, Izvorul Priboiului

Reprezentarea
grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finală (m)	Altitudinea maximă (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
1.21	689.6	891.9	900.5	210.9	218.0	-15.7

Traseul nr. 5

Satul Pietreni (racord traseul 3) - **Valea Pârâului Sec** (Valea Morii) - **Poiana Scărișoara** (racord traseul 6) - **Muntele Cacova** (racord traseul 11) - **La Troiță** (racord traseul 6) - **Poiana de Piatră Poiana Fața Piscului** (Poiana Frumoasă) - **Curmătura Comarnice** (racord traseele 10, 17, apoi comun cu traseul 17) - **Cabana Cheia** (racord traseele 12, 13, 14, 15, 18)

Acest traseu traversează versanții nord-vestici ai Masivului Buila-Vânturarița și face legătura între diversele poteci de acces la creastă. Este unul dintre cele mai frumoase trasee turistice din zonă, care vara nu prezintă dificultăți deosebite, însă iarna este interzis din cauza zăpezilor abundente și persistente pe porțiunea numită “Dosul Builei”, zona de sub versanții nord-vestici ai crestei.

Punctul de pornire îl constituie Satul Pietreni, mai exact intersecția cu drumul către Satul Bărbătești, punct în care se află un panou informativ și un stâlp indicator. Se pornește pe drumul dinspre nord, și după 100 m se ajunge la o intersecție de drumuri și trasee (stâlp indicator). În stânga este drumul pe Valea Costești (traseul nr. 3). Traseul nostru intră pe drumul forestier din dreapta, pe Valea Morii (Pârâul Sec) și după 300 m se ajunge la o barieră și intrarea în Parcul Național Buila-Vânturarița, marcată cu un panou informativ. Inițial drumul urmează firul văii, apoi urcă pe versantul sudic al văii prin două serpentine largi, trece apoi pe versantul vestic prin traversarea văii în partea superioară a acesteia și ajunge la o oră de la plecarea din sat într-o culme, unde întâlnim limita parcului și traseul nr. 6 (indicator), marcat cu punct galben, care urcă din Satul Bărbătești. Din acest punct traseul are o porțiune comună cu traseul nr. 6. De aici părăsim drumul forestier care continuă în stânga și urcăm înspre nord pe poteca de peculme, pe care ajungem în 10 minute în Poiana Scărișoara. Aici se află un refugiu, izvor, panou informativ și spațiu de campare amenajat.

De la refugiul traversăm poiana înspre est până în culme, de unde ni se deschide o frumoasă priveliște

TimP de mers:

- vara: 7 - 8 h
- iarna: interzis pe porțiunea Muntele Cacova - Curmătura Comarnice

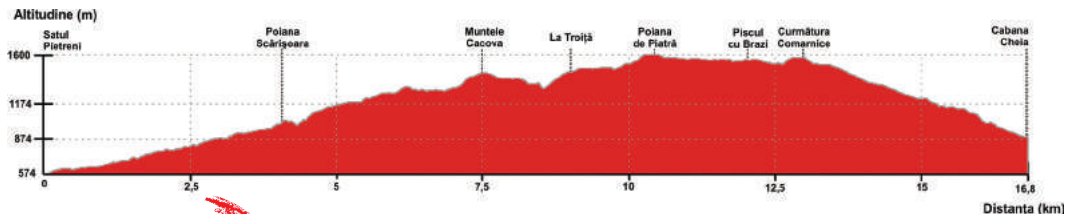
Locuri de adăpost:

Refugiul Scărișoara, Stâna Scărișoara, Stânele Cacova, Refugiul La Troiță, Refugiul Piscul cu Brazi, Cabana Cheia

Puncte de alimentare cu apă:

Poiana Scărișoara, Stânele Cacova, La Troiță, Izvoarele din Dosul Builei, Poiana Comarnice

către munții Cozia și Narăț. Din culme schimbăm direcția spre nord, intrăm în pădure ocolind și ajungem la zona stâncoasă pe care o ocolim pe o brână pe la est. După 100 m ajungem la o vale unde este o intersecție (indicator), de unde părăsim în dreapta traseul nr. 6 care merge spre Pătrunsa. Urcăm în stânga pe un vâlcet și ieșim în culme într-o poieniță. De aici urcăm pe culme înspre nord-vest, intrăm pentru puțin timp în pădure, pentru a ieși apoi într-o altă poiană, mai mare, Poiana Șoprul Țolii (circa 1175 m), unde se află o stână părăsită ce poate servi ca adăpost. Intrăm din nou într-o pădure rară de fag, traversăm o mică șa de unde se vede în stânga drumul forestier, apoi urcăm pe potecă înspre nord până ieșim la golul alpin din Muntele Cacova în dreptul stânei La Văcărie. Aici găsim și apă la izvor. De la stână schimbăm direcția înspre vest, traversăm o vale pe la baza unui versant cu grohotiș și urcăm în culme în dreptul unei doline lângă care se află stâna din Cacova. De la stână urcăm spre nord până în creastă, unde întâlnim un indicator ce marchează intersecția cu traseul crestei Buila-Vânturarița, traseu marcat cu punct roșu. De aici se poate coborî în Valea Costești pe versantul nord-vestic al Muntelui Cacova. Urmăm creasta pe o porțiune scurtă în cere cele două trasee merg împreună, până întâlnim un alt indicator, de unde coborâm din creastă pe versantul nord-vestic al acesteia. Se coboară în pădure până la baza abruptului, de unde poteca noastră continuă să înainteze înspre

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
17.13	574.5	894.3	1599.2	1024.7	1596.0	-1265.7

► nord-est pe sub abrupturile munților Cacova și Piatra, în general pe curbă de nivel. După 20 minute ajungem la o nouă intersecție marcată cu stâlp indicator, de unde coboară în stânga spre Valea Costești traseul nr. 6 marcat cu punct galben. Urmează o mică porțiune de urcuș lejer, pe traseu marcat și cu punct galben, până în punctul numit La Troiță, sub Curmătura Builei. Aici se află un mic refugiu, o troiță, un izvor cu apă rece și un stâlp indicator marcând desprinderea traseului nr. 6 marcat cu punct galben, care urcă în Curmătura Builei.

Traseul nostru continuă pe aceeași direcție înspre nord-est, având în stânga păduri tinere de amestec, iar în dreapta stâncăriile munților Buila și Ștevioara, văile abrupte și sălbatică care coboară din creastă, împădurite cu molizi seculari sau înverzite de jnepeni. În 15 minute ajungem într-o rariște, de unde se vede în stânga stâna din Dosul Builei. De aici poteca începe să urce mai accentuat printre stânci prăbușite până în Poiana de Piatră (circa 1610 m), un loc deosebit de pitoresc, de unde ni se deschide o priveliște deosebită spre abruptul înjnepenit. Traversăm poiană și intrăm în pădurea de molid, trecem câteva vâlcele și după 20 minute ieșim într-o altă poiană, mai mică și mult mai abruptă decât Poiana de Piatră, numită Poiana Fața Piscului sau Poiana Frumoasă (circa 1530 m). O traversăm și după alte 20 minute prin pădurea de molid ajungem în a treia poiana: Piscul cu Brazi. Este cea mai mică dintre cele 3 poieni importante din Dosul Builei, însă foarte

pitorească. În partea superioară a acesteia se află și un refugiu amenajat într-o veche stână, la care se ajunge urcând înspre sud. Din poiană intrăm iarăși în pădure, traversăm o vale mai mare, unde se află și un izvor care nu seacă, apoi după un urcuș lejer de 15 minute ajungem în Curmătura Comarnice (1525 m) într-o poieniță. Aici ne intersectăm cu traseul nr. 17 (indicator), marcat cu bandă albastră, care urcă de la Cabana Cheia (pe unde urmează să coboare și traseul nostru) spre creasta principală a Munților Căpățâni. Din poieniță coborâm înspre est pe o potecă printre molizi și în 5 minute ajungem în Poiana Comarnice, în care se mai văd resturile unei stâne. Aici se află o nouă intersecție marcată cu stâlp indicator, de unde începe traseul nr. 10 marcat cu punct galben, care urcă în creastă în Curmătura Oale și coboară la Schitul Pahomie.

Din poiană coborâm în cca. 2 ore la Cabana Cheia. Poteca merge mai întâi înspre nord prin pădurea de molizi, coborând ușor, pentru ca apoi să-și schimbe direcția înspre est pe versantul sudic al Văii Comarnice. Ajungem într-un platou împădurit cu molizi, coborâm în continuare spre est, trecem prin stânga unei o poieni - Poiana „Cu Bulbuce” (cca. 1320 m), aflată într-o zonă depresionară și după scurt timp ajungem la un vechi drum de tractor. De aici singura dificultate o constituie vegetația arbusativă abundentă care se află pe drum. Coborâm pe serpentinele drumului (8 curbe la dreapta) până la pârau, de unde poteca îl urmează pe acesta coborând ușor până la cabană. ■

Traseul nr. 6

Comuna Bărbătești (racord traseele 7, 8) - **Dealul Siliște**a - **Poiana Scărișoara** (racord traseul 5) - **Schitul Pătrunsa** (racord traseul 8) - **Curmătura Builei** (racord traseele 7, 8, 11) - **La Troiță** (racord traseul 5) - **Valea Costești** (racord traseul 3)

Este un traseu care are grad mare de dificultate, datorită diferenței mari de altitudine (aproape 1000 m de urcat și 800 de coborât), care traversează creasta Buila-Vânturarița de la sud la nord, în partea mediană a acesteia.

Traseul are ca punct de plecare Satul Bărbătești, mai exact capătul satului, în dreptul ultimelor case, din același punct cu traseele nr. 7 și 8. Acestea din urmă urcă spre creastă pe Valea Otăsăului, pe când traseul de față, urcă pe interfluviul dintre Otăsău și Costești.

Începutul traseului este marcat cu un stâlp indicator, de unde, urmărind săgeata, traversăm Otăsăul pe o punte, apoi urcăm pe malul drept al acestuia pe o uliță până sub coasta dealului. Urcăm pe dealul, traversăm o pădure de salcâmi și după 15 minute ajungem într-o zonă cu fânețe, ferig și pălcuri de mesteceni. Poteca urcă pe coasta dealului, pe la marginea pădurii, până ajunge la un vâlc, pe care urcă destul de abrupt până într-un tâpșan unde se află o mică poiană înconjurată de păduri bătrâne de fag. Aici direcția se schimbă înspre nord-est, trecem pe lângă un izvor, apoi printr-o viroagă ieșim din nou în muchie. De aici poteca este foarte largă, fără probleme de orientare și urcă încet spre creasta întrezărită printre frunze. După cca. o oră de la plecare ajungem într-o mică șa de unde se zărește în stânga drumul forestier care urcă din Pietreni pe Valea Morii, punct în care intersectăm limita Parcului Național Buila-Vânturarița (marcată cu pătrat roșu cu chenar alb). Urcăm un mic vârf, iar după coborârea acestuia prin pădure ajungem la drum într-o șa, în dreptul unei rampe de încărcat lemne, punct unde intersectăm traseul cu nr. 5 (triunghi roșu) care urcă din

Timp de mers:

- vara: 5 - 5 ½ h
- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Schitul Pătrunsa - Valea Costești

Locuri de adăpost:

- Refugiul Scărișoara, Schitul Pătrunsa, Refugiul Curmătura Builei, Refugiul La Troiță

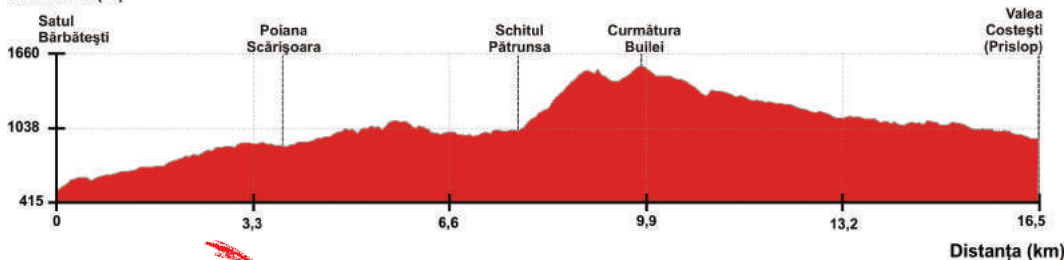
Puncte de alimentare cu apă:

- Poiana Scărișoara, Schitul Pătrunsa, Curmătura Builei, La Troiță

Pietreni (stâlp indicator). De aici în 5 minute de urcat pe muchie ajungem în Poiana Scărișoara, porțiune comună cu traseul nr. 5 și cu limita parcului național. În Poiana Scărișoara se află amenajat un spațiu de campare, un refugiu, izvor, panou informativ.

De aici traversăm poiana înspre est până în culme, de unde ni se deschide o frumoasă priveliște către munții Cozia și Narăț. Din culme schimbăm direcția spre nord, intrăm în pădure ocolind și ajungem la zona stâncoasă pe care o ocolim pe o brână pe la est. După 100 m ajungem la o vale unde este o intersecție (indicator), de unde ne despărțim de traseul nr. 5 care merge spre creastă și Cabana Cheia. Continuăm prin pădurea de fag înspre est, relativ pe curbe de nivel spre Schitul Pătrunsa. Traversăm 4 văi mici fără probleme și ajungem la a 5-a, de unde coborâm mai accentuat până într-o poiană (Poiana Bulzului) unde se văd resturile unui vechi adăpost. Din partea inferioară a poienii traseul își reia direcția spre est, traversează o mică muchie și ajunge la o intersecție marcată cu indicator, de unde coboară în dreapta spre Bărbătești traseul nr. 7 marcat cu cruce albastră. Urcăm păstrând aceeași direcție și după cca. 100 m ajungem într-o muchie unde se află o cruce de marmură albă și o altă intersecție (același traseul nr. 7, de astă dată urcă în stânga spre Curmătura Builei). De aici mai avem de ▶

Altitudine (m)

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
17.05	517.4	946.8	1552.9	1037.3	1882.3	-1452.8

► trecut o singură vale (coborâm prin poieni, apoi prin pădurea de fag, traversăm albia pietroasă a pârâului și urcăm până ieșim în poiană), cea a Otăsăului și ajungem la Schitul Pătrunsa. Trecem printre primele chilii și ajungem într-o culme de unde se vede biserica nouă și celelalte clădiri. Aici intersectăm traseul nr. 8 (indicator) marcat cu cruce roșie, care urcă tot din Bărbătești și continuă până în Satul Cheia. La 50 m sud de indicator se află un panou informativ, iar la 100 m de coborât prin poiană înspre vest se află un spațiu de campare amenajat. Tot aici se găsește și izvor.

Din dreptul indicatorului de la Pătrunsa traseul urcă prin fânețe înspre nord, trece pe lângă o chilie și ajunge în muchie în dreptul unei alte chilii, pentru ca după 15-20 minute de la plecarea din poiană să ajungem la baza unei stânci. Traseul o ocolește prin stânga și ajunge după cca. 100 m în dreptul Casei de Piatră, o frumoasă arcadă decalcar între două stânci. Continuăm tot prin stânga stâncii până o ocolim și ieșim din nou în muchie. După scurt timp de mers pe muchie ieșim din pădurea de fag în golul alpin. De aici direcția se schimbă înspre vest. Dacă până aici poteca este clară, de aici încolo aceasta se pierde pe pantele înierbate ale Muntelui Albu. Marcajul este aplicat destul de des, însă pe stânci, uneori la nivelul solului. Ca punct de reper luăm crucea de lemn aflată pe un antevârf al muchiei din față. Urcăm oblic panta înierbată având în permanență crucea sus în dreapta până ajungem în muchie, în dreptul unor stânci ceva mai mari, loc de unde ni se deschide priveliște spre Curmătura Builei și Vf. Țucla. Din muchie traversăm în dreapta pe versant, pe lășătorile oilor până ajungem într-un vâlcet abrupt și pietros, în care regăsim poteca. Traversăm vâlcetul și printr-o mică strungă intrăm pe o brână în valea ce coboară din Curmătura Builei. Coborâm până la firul văii, îl traversăm un pic mai sus de marginea pădurii de molid și urcăm înspre vest prin dreapta unui vâlcet. Îl traversăm și pe acesta și ajungem la un indicator unde întâlnim din nou traseul nr. 7 marcat cu cruce albastră. De aici până în Curmătura Builei (1450 m), cele două trasee urcă împreună: urcăm puțin, de data asta prin stânga vâlcetului, îl traversăm în dreptul unui izvor cu jgheaburi pt. adăpat animalele și urcăm pe versant 15 minute înspre nord până la refugiul din Curmătura Builei, trecând pe lângă un alt izvor. În Curmătura Builei se află un refugiu dărăpănat și o stână reconstruită recent, unde pot înnopta 5-6 persoane în perioada în care nu e ocupată de ciobani. Tot aici găsim și un stâlp indicator ce marchează intersecția cu traseul nr. 11,

traseul de creastă marcat cu punct roșu.

Din Curmătura Builei coborâm 10 minute spre nord-vest de cealaltă parte a crestei și ajungem la intersecția cu traseul nr. 5 (indicator) în punctul numit La Troiță. Aici se afla un mic refugiu închis pe trei laturi și un izvor cu apă rece la baza unei stânci. De aici pornim înspre vest, pe potecă marcată și cu triunghi roșu și după 15 minute ajungem la o nouă intersecție marcată cu stâlp indicator, de unde părăsim traseul nr. 5. Coborâm în dreapta pe un vechi drum abrupt de tractor în serpentine strânse prin pădurea tânără de fag. După 20 minute ajungem la firul văii, coborâm pe aceasta și după 5 minute ajungem la un drum mai larg, înierbat. Pornim pe acesta în dreapta, pe versantul drept al văii, ocolim în dreapta muchia printr-o serpentină largă și după 15 minute ajungem într-o altă vale, în dreptul unui observator (loc de adăpost pe vreme rea). Coborâm în continuare pe drum și printr-o serpentină ajungem în vale, pe care o urmăm până în drumul principal din Valea Prislop (Costești). Ajungem în vale după ce trecem un pod închis cu barieră, în dreptul unei clădiri din lemn (centru de colectare fructe de pădure). Aici intersectăm traseul nr. 3 (indicator), marcat cu triunghi galben, care urcă din Pietreni pe Valea Costești. ■

60

Traseul nr. 7

Comuna Bărbătești (racord traseul 6) - **Valea Otăsăului** (comun cu traseul 8) - **Valea Bulzului** (racord traseul 6) - **Vf. Țucla - Curmătura Builei** (racord trasee 6, 11)

Este un traseu care urcă din Satul Bărbătești în cresta Buila-Vânturarița, în partea mediană a acesteia: Curmătura Builei.

Traseul are ca punct de plecare Satul Bărbătești, mai exact capătul satului, în dreptul ultimelor case, din același punct cu traseele nr. 6 și 8. Prima parte este comună cu traseul nr. 8. Prima parte a traseului este pe drumul forestier (3 km) de pe Valea Otăsăului. Parcurgându-l trecem mai întâi printr-o zonă cu poieni aflate de-o parte și de alta a râului și pe rând pe lângă: barieră, panou informativ, troiță cu izvor și amenajări ale unei captări de apă: bazine, filtre, decantor, baraj de captare. La capătul drumului forestier ajungem la o intersecție și confluență (Valea Pătrunsa cu Pârâul Mărului, care formează Otăsăul), unde se află o clădire a Schitului Pătrunsa, panou informativ și stâlp indicator ce marchează desprinderea traseului nr. 8 care urcă pe muchie la Schitul Pătrunsa. Traseul continuă în stânga pe drumul forestier de pe Pârâul Mărului. După 20 minute ajungem la o nouă confluență (Pârâul Bulzului și Pârâul Mărului), unde intrăm pe teritoriul Parcului Național Buila-Vânturarița (limita marcată cu pătrat roșu cu chenar alb). De la confluență traseul părăsește valea și urcă pe interfluviul dintre afluenți, ieșind în poienile de la Piciorul Mărului. Urcăm prin poiană înspre nord până la pădure, de unde schimbăm direcția înspre est pentru a traversa o vale în poienile Bulzului. Lăsăm în dreapta două adăposturi pastorale și urcăm din nou înspre nord prin poiană. La scurt timp după ce trecem de un alt adăpost pastoral (stânga), ajungem la o intersecție marcată cu stâlp indicator, unde întâlnim traseul nr. 6 marcat cu punct

Timp de mers:

- vara: 4 - 4 ½ h
- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Valea Bulzului - Curmătura Builei

Locuri de adăpost:

Refugiul Curmătura Builei

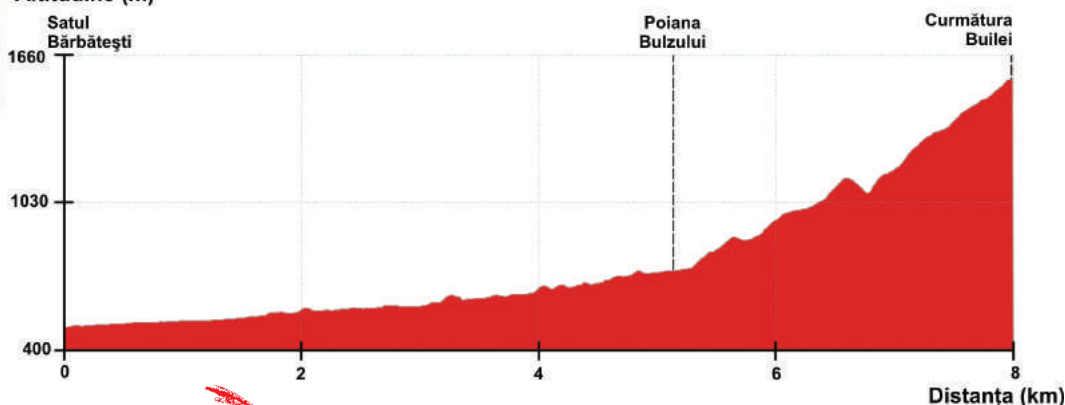
Puncte de alimentare cu apă:

Valea Otăsăului, Curmătura Builei

galben. Continuăm în dreapta 100 m (porțiune comună cu traseul nr. 6) până ajungem într-o muchie (stâlp indicator) în dreptul unei cruci albe din marmură. În față se văd chilile de la Schitul Pătrunsa. Aici părăsim traseul nr. 6 care merge la schit și urcăm în stânga pe muchie, prin poiană, pe marginea pădurii de fag. După 10 minute de urcat ajungem în partea superioară a poienii, intrăm în pădurea de fag și ajungem într-un mic vârf împădurit din care coborâm ușor până în valea din dreapta, la baza stâncilor. Continuăm pe la baza stâncilor ocolindu-le prin dreapta și urcăm în serpentine pe versantul vestic al văii ce coboară din Curmătura Builei.

După 20 minute de urcuș intersectăm valea și mai urcăm 10 minute pe aceasta, până ieșim din pădure sub abruptul impresionant al Vârfului Țucla. De aici urcăm în stânga printre molizi, pe lângă un vâlcet și ajungem la stâlpul indicator care marchează intersecția cu traseul nr. 6. De aici până în Curmătura Builei (1450 m), cele două trasee urcă împreună: urcăm puțin, de data asta prin stânga vâlcetului, îl traversăm în dreptul unui izvor cu jgheaburi pt. adăpat animalele și urcăm pe versant 15 minute înspre nord până la refugiul din Curmătura Builei, trecând pe lângă un alt izvor. În Curmătura Builei se află un refugiu dărăpănat și o stână reconstruită recent, unde pot înnopta 5-6 persoane în perioada în care nu e ocupată de ciobani. Tot aici găsim și un stâlp indicator ce marchează intersecția cu traseul nr. 11, traseul de creastă marcat cu punct roșu. ■

Altitudine (m)

Reprezentarea
grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
8.33	499.1	1552.3	1552.6	1053.9	1276.7	-223.5

Traseul nr. 8

Comuna Bărbăești (racord traseul 6) - **Valea Otăsăului** (comun cu traseul 7) - **Schitul Pătrunsa** (racord traseul 6) - **Schitul Pahomie** (racord traseele 9, 10) - **Valea Comarnice** - **Valea Cheia** (racord cu traseul 12, apoi comun) - **Schitul Iezer** - **Satul Cheia**

Traseul face legătura între două din satele de la poalele Builei: Cheia și Bărbăești, trecând pe la 3 dintre schiturile din zonă: Pătrunsa, Pahomie și Iezer. Este un traseu care nu prezintă dificultăți, fiind în mare parte axat pe drumuri forestiere, putând fi parcurs fără probleme și iarna.

Traseul are ca punct de plecare Satul Bărbăești, mai exact capătul satului, în dreptul ultimelor case, din același punct cu traseele nr. 6 și 7. Prima parte este comună cu traseul nr. 7. Prima parte a traseului este pe drumul forestier (3 km) de pe Valea Otăsăului. Parcurgându-l trecem mai întâi printr-o zonă cu poieni aflate de-o parte și de alta a râului și pe rând pe lângă: barieră, panou informativ, troiță cu izvor și amenajări ale unei captări de apă: bazine, filtre, decantor, baraj de captare. La capătul drumului forestier ajungem la o intersecție și confluență (Valea Pătrunsa cu Pârâul Mărului, care formează Otăsăul), unde se află o clădire a Schitului Pătrunsa, panou informativ și stâlp indicator ce marchează desprinderea traseului nr. 7 care urcă în Curmătura Builei.

Urcăm pe interfluviul dintre cele două văi, pe poteca abruptă de pe muchie. După 15 minute trecem de pe muchie pe versantul vestic și ajungem la o mică șa de unde coborâm ușor pe versantul estic. Urcăm în 15 minute într-o mică șa unde se află amenajat un loc de odihnă, apoi urcăm din nou, mai întâi pe muchie, apoi pe versantul estic. Leșim din nou în muchie într-un alt loc amenajat pentru odihnă și după alte 15 minute ajungem în Poiana Pătrunsa (980 m), în dreptul unui panou informativ. De aici, la 100 m de coborât prin poiană înspre vest se află un spațiu de campare amenajat. Tot aici se găsește și izvor. 50 m mai sus de panou se află stâlpul indicator ce marchează intersecția cu traseul nr. 6 marcat cu punct galben, ce urcă în creastă la Curmătura Builei. De la intersecție pornim înspre est, printre chilii, trecem de biserica nouă, de clădirile principale și biserica

Timp de mers:

- vara: 6 ½ - 7 ½ h

- iarna: 8 - 9 h

Locuri de adăpost:

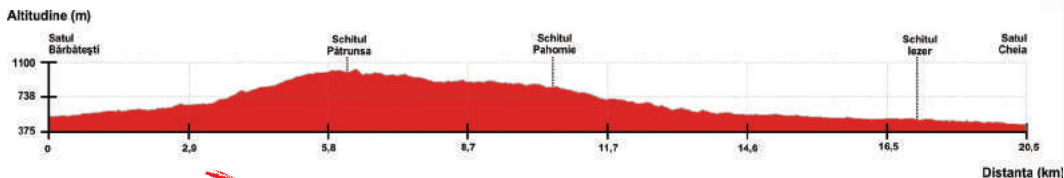
Schitul Pătrunsa, Schitul Pahomie, Schitul Iezer

Puncte de alimentare cu apă:

Valea Otăsău, Schiturile Pătrunsa, Pahomie, Iezer

veche și ajungem la o troiță cu izvor. Continuăm înspre est, traversăm o vale, urcăm în muchia marcată cu o cruce, coborâm în valea următoare unde întâlnim o altă troiță cu izvor, urcăm din nou prin fânețe până ajungem la marginea pădurii în dreptul unei troițe de lemn. De aici poteca intră în pădure și după traversarea unei alte văi ajungem la capătul drumului forestier. De aici coborâm în stânga pe drum, care coincide cu limita Parcului Național Buila-Vânturarița (marcată cu pătrar roșu în chenar alb) până în vale la o rampă de încărcat bușteni, unde întâlnim o troiță. De aici drumul devine mult mai bun, pe curbă de nivel și după jumătate de oră ajungem la Schitul Pahomie (820 m), având în permanență în stânga priveliștea abruptului sud-estic al crestei. În dreptul ultimei curbe, până a ajunge la schit, întâlnim intersecția cu traseul nr. 9, marcat cu punct albastru, care urcă în creastă în Șaua Ștevioara. Tot aici se află și izvor. Înainte de a coborî la schit trecem pe lângă un panou informativ și un spațiu de campare.

De la schit continuăm să coborâm pe drumul forestier, trecem de cascada Izvorului Frumos și de intersecția cu traseul nr. 10 marcat cu punct galben care urcă în creastă în Curmătura Oale și ajungem după 3 km în Valea Cheia (680 m), intersecție unde se află o troiță, panou informativ și stâlp indicator (intersecția cu traseul nr. 12 marcat cu triunghi albastru care urcă pe Valea Cheia). De aici până în sat traseul este comun cu traseul nr. 12. De la intersecție coborâm pe vale și ajungem după 9 km în Satul Cheia, trecând pe rând printr-un scurt defileu săpat de Râul Cheia în conglomerate, de Văile Cracul Tisei, Valea Lupului și Călăuzul Mare, afluenți de dreapta ai Râului Cheia. La 3 km de sat ajungem la Schitul Iezer, după ce trecem de un canton silvic și încă o cabană. ■

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finală (m)	Altitudinea maximă (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
21.41	532.3	443.1	1031.4	588.2	1636.0	-1725.2

64

Traseul nr. 9

Schitul Pahomie (racord traseele 8, 10) - Stâna Ștevioara - Muchia Frumoasă - Șaua Ștevioara (racord traseul 11)

Traseul este unul dificil, prin diferența mare de altitudine ce trebuie urcată (aproape 1000 m) și prin traversarea unor porțiuni expuse în partea superioară, iarna fiind interzis în porțiunea de gol alpin.

De la Schitul Pahomie pornim pe drumul forestier înspre Pătrunsa până ajungem la un izvor, unde găsim stâlpul indicator ce marchează intrarea în traseu.

Traseul spre culme este foarte accidentat, uneori căpătând aspect alpin. Din punctul de ramificație urcăm cca. 15 minute prin pădurea tânără de fag spre Muchia Frumoasă. Ajungem într-o rariște de unde coborâm ușor la dreapta, până la baza stâncilor. Traversăm un vâlcet, apoi trecem printr-o mică și împădurită și coborâm într-un vâlcet sec, dar cu vegetație abundentă, pe care urcăm asiduu mai mult de jumătate de oră, până în partea superioară a acestuia. Traversăm versantul în dreapta până în partea superioară a vâlcetului vecin și după încă jumătate de oră ajungem la limita pădurii. Intrăm în poiana unde se află o stână veche și una recent construită, în spatele căreia găsim și un bazin în care se adună apa unui mic izvor. De la stână pornim în stânga și după 5 minute de urcat printre fagii seculari ajungem la golul alpin. Urcăm pe vale înspre vest, având în stânga pădure de molizi și în dreapta abruptul Vânturariței și Vioreanului. După 30-40 minute de urcuș greu ajungem în muchie. De aici continuăm

Timp de mers:

- vara: 4 - 4 ½ h
- iarna: interzis pe porțiunea Stâna Ștevioara - Șaua Ștevioara

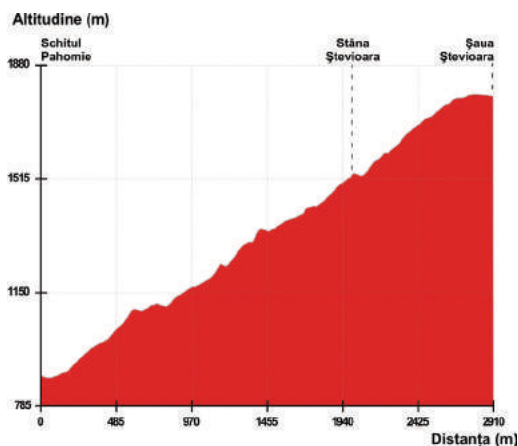
Locuri de adăpost:

Schitul Pahomie, Stâna Ștevioara

Puncte de alimentare cu apă:

Schitul Pahomie, Stâna Ștevioara

urcușul în dreapta, mai întâi pe muchie, apoi prin dreapta acesteia și din nou pe muchie, până ieșim în jumătate de oră pe un platou la poalele Vârfului Vânturarița. De aici schimbăm direcția de mers înspre nord-vest și ajungem după 15 minute în creastă în Șaua Ștevioara (1790 m), unde întâlnim stâlp indicator ce marchează intersecția cu traseul nr. 11, traseul crestei principale, marcat cu punct roșu. ■

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
3.14	880.6	1782.2	1786.5	911.7	957.6	-56.0

Traseul nr. 10

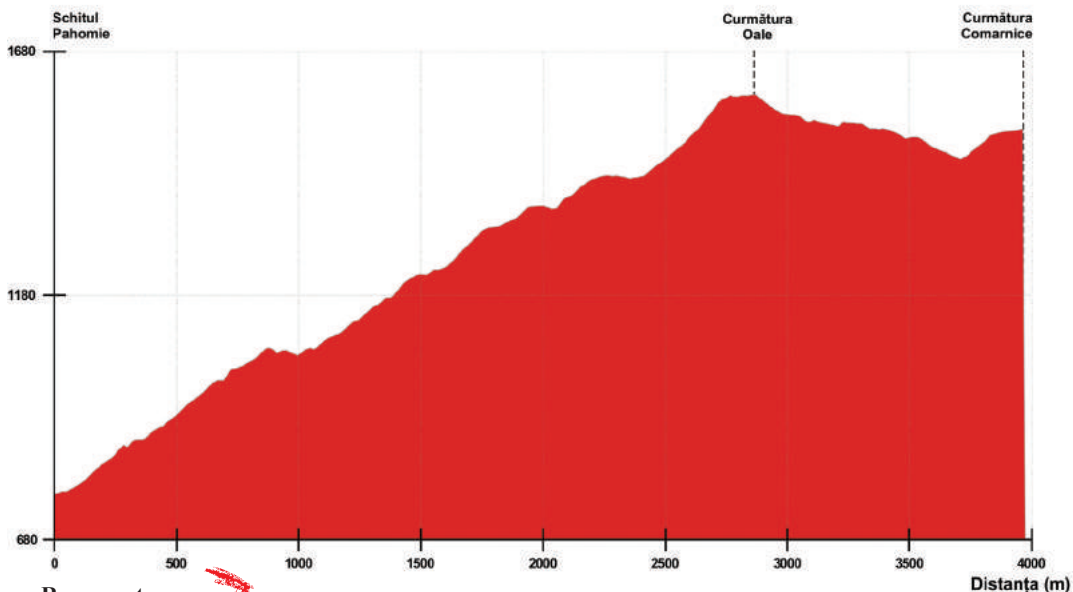
Schitul Pahomie (racord traseele 8, 9) - Stâna Oale -
Curmătura Oale - (racord cu creasta Buila-Vânturarița)
- Curmătura Comarnice (racord traseele 5, 17)

Traseul face legătura dintre versantul nord-vestic și cel sud-estic al crestei Masivului Buila-Vânturarița.

Traseul este unul dificil, prin diferența mare de altitudine ce trebuie urcată (aproape 1000 m) și prin traversarea unor porțiuni expuse în partea superioară, iarna fiind interzis în porțiunea de gol alpin.

De la Schitul Pahomie coborâm pe drumul forestier spre Cheia, trecem de Izvorul Frumos și după 100 m ajungem la indicatorul ce marchează punctul de plecare în traseu. Urcăm prin rariște înspre est până în muchie, unde se află în curs o exploatare forestieră. De aici schimbăm direcția și urcăm spre nord pe muchie. După 10 minute depășim exploatarea și intrăm în pădurea bătrână de fag. Traversăm înspre dreapta câteva vâlcele seci, apoi urcăm accentuat pe o vale cu vegetație bogată și ajungem după două ore de la plecare la stâna Oale (o clădire veche și una nouă). De la stână urcăm înspre nord, intrăm în pădure și într-o mică șa găsim un izvor. De la izvor urcăm din nou în dreapta și ajungem într-o vale cu pășune, înconjurată de pădure.

Altitudine (m)

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
4.18	773.7	1521.5	1591.3	817.5	937.0	-189.3

Timp de mers:

- vara: 4 - 5 h
- iarna: interzis pe porțiunea Stâna Oale - Curmătura Oale

Locuri de adăpost:

Schitul Pahomie, Stâna Oale

Puncte de alimentare cu apă:

Schitul Pahomie, Stâna Oale, Izvorul Comarnice

Urcăm pe vale, mai întâi prin partea dreaptă, pe marginea pădurii, apoi direct pe firul văii, până într-o zonă cu grohotiș în care valea se îngustează. Traversăm valea în dreapta și intrăm în pădurea de molid. De aici poteca este mult mai clară. Urcăm înspre nord-est, traversăm câteva mici văi și ieșim după 40 minute în creasta principală în Curmătura Oale (1450 m), unde se află stâlp indicator marcând intersecția cu traseul nr. 11, marcat cu punct roșu.

Din curmătură coborâm în stânga pe versantul nord-vestic al crestei prin pădure. După cca. 30 minute de coborâre ajungem la un izvor și după alte 10 minute de urcare ajungem în Poiana Comarnice, punct terminus al traseului. Aici se află stâlp indicator marcând intersecția cu traseul nr. 5, marcat cu triunghi roșu și traseul nr. 17, marcat cu bandă albastră. În două ore se coboară la Cabana Cheia. ■

Traseul nr. 11

Valea Prislop (Izvorul Priboi) (racord traseul 3) -
Muntele Cacova (racord traseul 5) - **Vârful Piatra** (1643 m) -
Curmătura Builei (racord traseele 6, 7) -
Vârful Vânturarița Mare (1885 m) - **Curmătura Oale**

Este traseul crestei principale a crestei Masivului Buila-Vânturarița, traseu cu grad sporit de dificultate, cu diferență de nivel de urcat de peste 1000 m, interzis iarna datorită parcurgerii unor porțiuni foarte expuse.

Traseul pornește din Valea Prislop (Costești), amonte de Izvorul Priboiului (adăpost, izvor, panou informativ). Începem urcușul ușor, pe un drum vechi de tractor, mai întâi prin pădure de molid și pin, apoi prin pădurea de fag. După cca., 30 minute ajungem la un platou de unde urcăm pe versantul din dreapta până la un izvor. Aici drumul se pierde și urcăm o porțiune mai abruptă prin stânga izvorului. După această porțiune regăsim vechiul drum care ne scoate în 30 minute sub stâncile de pe versantul nord-vestic al Muntelui Cacova. Ieșim în creastă în punctul unde întâlnim un stâlp indicator ce marchează intersecția cu traseul nr. 5 marcat cu triunghi roșu, care urcă din satul Pietreni. În vale se văd 3 stâne, de la dreapta la stânga: Cacova lângă o dolină cu un mic lac, La Văcărie și Piatra lângă o dolină mai mare, de asemenea cu lac. De aici traseul merge numai pe creastă, linia abruptului fiind principalul element de orientare. Marcajele sunt făcute pe stânci, de multe ori la nivelul solului, iar cărarea pe cea mai mare parte a crestei nu este vizibilă.

De aici traseul merge pe creastă în direcția nord-est. Urcăm pe Muntele Cacova și după 10 minute ajungem la o nouă intersecție, de unde ne despărțim de traseul

Timp de mers:

- vara: 7 - 8 h
- iarna: interzis

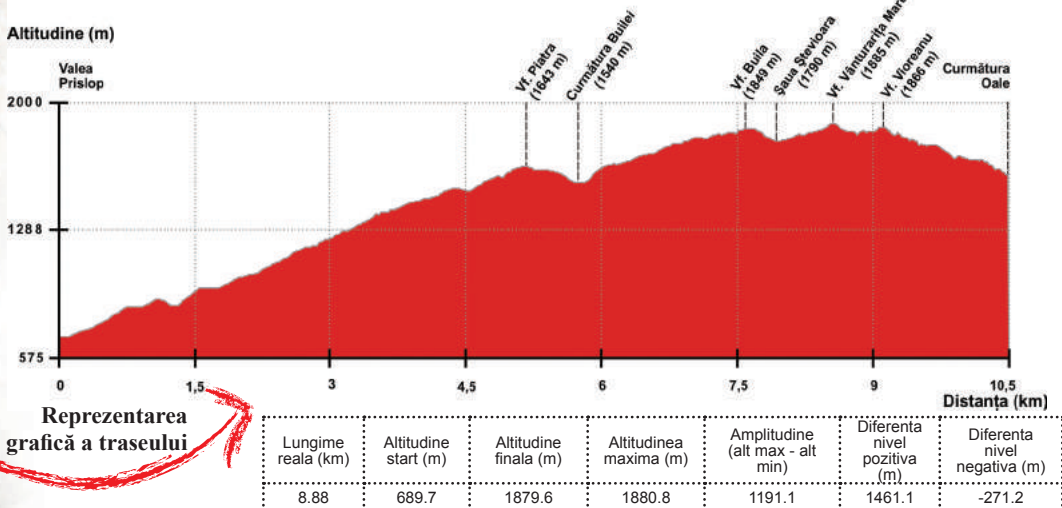
Locuri de adăpost:

dăpostul de la Izvorul Priboiului, Refugiul Curmătura Builei

Puncte de alimentare cu apă:

Izvorul Priboiului, Curmătura Builei

nr. 5, care coboară pe versantul nord-vestic al crestei, pentru a ajunge la Cabana Cheia. După alte 10 minute de urcat pe Culmea Pleșuvă ajungem în Vârful Cacova, de unde coborâm într-o șa care marchează limita dintre munții Cacova și Piatra. Continuăm urcușul în aceeași direcție și după 30 minute ajunge pe Vârful Piatra (1643 m), de unde ni se deschide priveliște spre Vf. Buila. Dincolo de adâncul Văii Costești se înalță șirul plaiurilor sudice ale Căpățanii: munții Zănoaga și Netedu, apoi culmile înalte Zmeurețul și Lespezi. Spre sud se vălesc la nesfârșit dealurile subcarpatice. Din vârf traseul continuă pe creasta pietroasă, spre nord, în lungul marilor abrupturi. După aproape 5 min. ajungem la marginea unei mari rupturi de pantă, care barează calea din trei părți: în stânga, înainte și în dreapta, prăpăstii adânci lasă impresia că ne înfundăm. Cam la 150 m în adânc, spre Curmătura Buila, se vede o construcție părgănită de bârne la marginea pădurii - refugiul Curmătura Builei (Refugiul Popii), transformat vara în stână - și o stână recent reconstruită. Ca să coborâm până acolo trebuie să alegem una din cele două variante prin hornuri, numite de către ciobani hududăuri, bucinișuri sau hoage. Cel mai accesibil dintre hornuri este cel vestic, numit „Bucinișul Mare”. Poteca reapare abia în buza superioară a hududăului și ▶

70

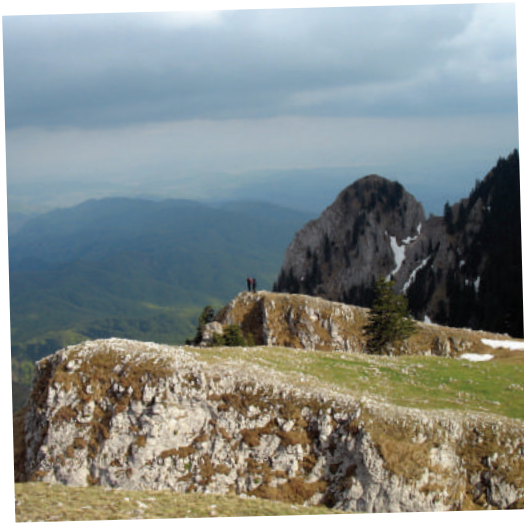
► se lasă între pereți până jos, unde hududăul se lățește pe panta ierboasă și debușează pe culmea îngustă a Curmăturii Builei (1540 m). Aici se află un stâlp indicator la intersecția cu traseul nr. 6 marcat cu punct galben care urcă din Bărbătești pe la Schitul Pătrunsa și traversează creasta coborând în Valea Costești și traseul nr. 7 marcat cu cruce albastră, ce urcă din Bărbătești.

De la refugiu, poteca urcă pieptiș prin poiană spre nord-est. După 15 min. prin pădure ea cotește la dreapta, spre gol, la marginea căreia traversează o mică strungă prin care se iese în Muntele Albu. Spre sud-vest se deschide priveliște către Claița Țucla, pereții hornurilor și Vârful Piatra. Din strungă, direcția de mers se schimbă spre stânga, poteca apropiindu-se din nou de creastă. Răzbind pe platoul Muntelui Albu, poteca se răsfire în fire greu de urmărit. Pe stânga, pe măsură ce urcăm paralel cu creasta, se adâncește un mic canion relativ adânc, prelungit până sub streșina Vârfului Buila (1849 m). Urcăm până atingem din nou creasta în vârf. Spre nord-est, muchia de calcar devine din ce în ce mai accidentată, iar piscurile tot mai ascuțite. În imediata vecinătate se ridică Vârful

Ștevioara cu profil triunghiular, despărțit de Buila printr-o șa înaltă (circa 1780 m). La baza pereților, dincolo de pânzele de grohotiș, se zărește Poiana de Piatră Din Vârful Ștevioara urmează o coborâre destul de rapidă printre jnepeni până în șaua nordică, Șaua Ștevioara (1790 m). Aici se află un indicator marcând capătul traseului nr. 9 marcat cu punct albastru, care urcă în creastă de la Schitul Pahomie.

Din Șaua Ștevioara se urcă în 30 minute Vârful Vânturarița Mare (1885 m), cel mai interesant, accidentat și mai înalt din masiv. Aici se află un stâlp indicator care ne arată că traseul de creastă continuă înspre nord-est, dar ne avertizează că traseul este periculos și închis. Porțiunea până în Curmătura Oale (intersecția cu traseul nr. 10, marcat cu punct galben) se poate parcurge în cca. 3 ore, dar este recomandată numai turiștilor experimentați. Traseul nu este remarcat, prezintă dificultăți de orientare prin dese schimbări de direcție de-o parte și de alta a crestei, prezintă câteva pasaje expuse, coborâri pe hornuri înclinate, zone înjpenite.

Se recomandă pt. acest traseu solicitarea unui ghid la administrația parcului. ■

Traseul nr. 12

Satul Cheia - Schitul Iezer - Valea Cheia (comun cu traseul 8) - Cantonul Silvic Comarnice (racord cu traseul 13) - Cabana Cheia (pe Brâna Caprelor) (racord traseele 5, 13, 14, 15, 17, 18)

Traseul face legătura dintre Satul Cheia și versantul nord-vestic al crestei. Este un traseu ușor în prima parte, pe drum forestier, dar cu grad sporit de dificultate în partea finală, când trebuie parcursă Brâna Caprelor, traseu cu multe porțiuni expuse, interzis iarna. Se recomandă ca această porțiune să fie parcursă doar de turiști experimentați, pentru restul existând varianta mai lungă dar mult mai ușoară a traseului nr. 13, marcat cu cruce galbenă, care ajunge la Cabana Cheia pe drumul forestier.

Traseul începe din Satul Cheia, unde se află un stâlp indicator. Pe o porțiune de 9 km pe drumul forestier, traseul este comun cu traseul nr. 8, marcat cu cruce roșie ce merge în Satul Bărbătești pe la schiturile Pahomie și Pătrunsa. După 3 km de la plecare ajungem la Schitul Iezer, apoi lăsăm pe rând în stânga o cabană, un canton silvic și văile Călăuzul Mare, Valea Lupului și Cracul Tisei și ajungem după 9 km la intersecția cu drumul spre Schitul Pahomie, de unde ne despărțim de traseul nr. 8 marcat cu cruce roșie. Aici se află o troiță, un panou informativ și un stâlp indicator.

Continuăm pe drumul forestier de pe Valea Cheia, trecem de niște ruine ale unor clădiri și de o intersecție cu un drum forestier care vine din stânga (Valea Neagră), punct de unde intrăm în Parcul Național Buila-Vânturarița (limita marcată cu pătrat roșu cu chenar alb) și după 4 km ajungem la un stâlp indicator, de unde traseul părăsește drumul forestier. Înainte pe drum continuă traseul nr. 13, marcat cu cruce galbenă.

De la intersecție urcăm în stânga în pădure și ajungem într-un mic platou, în dreptul Cantonului Silvic Codric. Urcăm în stânga pe muchie, prin exploatarea forestieră și în 30 minute ajungem la baza stâncilor. De aici schimbăm direcția de mers înspre dreapta, pe curbă de nivel. După 10 minute ieșim într-o rariște, de unde ▶

Timp de mers:

- vara: 4 - 5 h
- iarna: interzis pe Brâna Caprelor

Locuri de adăpost:

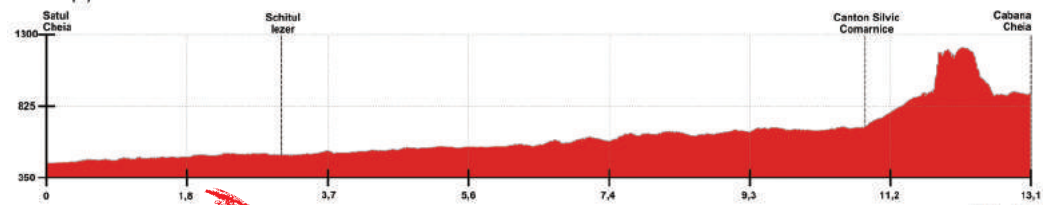
Schitul Iezer, Cantonul Silvic Codric, Cabana Cheia

Puncte de alimentare cu apă:

Schitul Iezer, Cantonul Silvic Codric

Altitudine (m)

Reprezentarea
grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finală (m)	Altitudinea maximă (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
14.31	442.9	909.3	1216.6	773.7	1664.4	-1198.0

► începe traseul pe Brâna Caprelor. Acesta mai întâi urcă printr-o zonă cu grohotiș de la baza peretelui calcaros și apoi prin pădure până într-o muchie. Dacă urcăm 20 m în dreapta ajungem într-un pisc de unde ni se deschide priveliștea asupra Cheilor Cheii dar și asupra masivelor Cozia și Narăț. Poteca firavă continuă prin pădure pe la baza peretelui, traversează o zonă expusă fără vegetație, reintră în pădure printr-un alunș, apoi coboară printr-o zonă mai abruptă și mai periculoasă cu rădăcini ca puncte de sprijin. Continuăm pe brâna îngustă având din loc în loc ca sprijin molizi și mesteceni și după 30-40 minute de la intrarea pe Brâna Caprelor ajungem la un alt punct de belvedere, de unde vedem întregul sector de chei. De aici coborâm în stânga pentru a traversa un vâlcet abrupt cu grohotiș, ne înscrim după

traversare pe lângă peretele din stânga și coborâm în serpentine scurte până aproape de nivelul râului. Traversăm un vâlcet cu grohotiș, apoi o zonă cu blocuri mari de calcar prăbușite și coborâm până în apropierea cascadei râului. De la râu începem din nou să urcăm, strecurându-ne printre și pe sub blocuri imense de calcar, până ajungem la zona unde râul se domolește, semn că am străbătut cheile și zona cu calcare. De aici poteca devine vizibilă și continuă pe malul râului prin pădure. Ocolim Santinela Cheii, trecem un izvor și după 10 minute prin pădure ajungem la Cabana Cheia, situată pe malul stâng al Pârâului Comarnice, înconjurată de formațiuni calcaroase: Muntele Stogu în nord-est, Masivul Stogșoare în est, Claiă Strâmbă și Santinela Cheii în sud. ■

Traseul nr. 13

Cantonul Silvic Codric (racord cu traseul 12) - **Șaua La Lac** (racord traseele 14, 15, 19, apoi comun cu traseele 14 și 15) - **Șaua Stogsoare** (tunel) - drum **Cabana Cheia** (racord traseele 5, 12, 14, 15, 17, 18)

Este un traseu turistic de legătură, între Valea Cheia și Cabana Cheia, pe drumul forestier.

De la intersecția cu traseul nr. 13 marcat cu triunghi albastru care urcă pe Brâna Caprelor spre Cabana Cheia, continuăm pe drumul forestier de pe vale. După 200 m ajungem la intersecția cu un mic drum de tractor care duce în stânga la Cantonul Silvic Codric, iar după alți 500 ajungem la ieșirea râului Cheia din chei. Trecem podul în dreapta și părăsim valea Cheia urcând pe versantul estic. După 2,5 km și două serpentine ajungem la un izvor și apoi în Șaua La Lac (820 m), importanță intersecție de trasee. Aici vin din dreapta de pe muchie, 3 trasee dinspre Băile Olănești: traseul nr. 14 marcat cu bandă albastră, care urcă pe Valea Olănești și ajunge la Cabana Cheia, traseul nr. 15 marcat cu cruce roșie, care urcă pe interfluviul dintre văile Cheia și Olănești și ajunge la Cabana Cheia și traseul nr. 19, marcat cu cruce albastră, care urcă pe interfluviul dintre văile Cheia și Olănești și ajunge în creasta principală a Munților Căpățâanii. Acest din urmă traseu se desprinde spre Muntele Stogu tot în Șaua La Lac, dar 50 m mai sus, chiar în curba drumului (stâlp indicator).

Traseul nostru continuă pe drumul forestier împreună cu traseele nr. 14 și 15 și după o serpentină largă, de 3 km ajunge la tunelul de 200 m care străbate creasta calcaroasă spre versantul nord-vestic pe sub Curmătura Stogsoare. În partea dinspre sud a tunelului este amenajat un spațiu de campare și este amplasat un panou informativ. Trecem tunelul și la 200 m de la ieșire întâlnim o intersecție marcată cu stâlp indicator, de unde traseele nr. 14 și 15 coboară direct la Cabana Cheia, pe o scurtătură prin pădure. Continuăm pe

Timp de mers:

- vara: 2 - 2 ½ h
- iarna: 3 - 4 h

Locuri de adăpost:

Cantonul Silvic Codric (Comarnice), Cabana Cheia

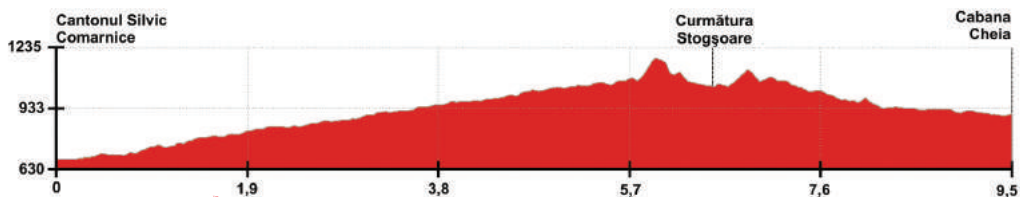
Puncte de alimentare cu apă:

Cantonul Silvic Codric (Comarnice), Șaua La Lac, Cabana Cheia

drumul forestier, coborâm 2 km până la ieșirea râului iar cu 500 m înainte de râu intersectăm traseul nr. 18 marcat cu triunghi galben care urcă de la Cabana Cheia în creasta principală a Munților Căpățâanii. De la intersecție cele două trasee merg împreună până la cabană, la care ajungem după 1,5 km și după ce traversăm râul de 3 ori. Înainte de ultima traversare regăsim traseele nr. 14 și 15, intersecție marcată cu stâlp indicator. ■

Alitudine (m)

Reprezentarea
grafică a traseului

Lungime reală (km)	Alitudine start (m)	Alitudine finala (m)	Alitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
9.74	679.2	909.3	1180.3	503.3	849.2	-621.9

Traseul nr. 14

Băile Olănești - Valea Olănești - Cantonul Silvic Mânzu (comun cu traseul 16) - **Șaua Prislopel** (racord cu traseele 15, 19, apoi comun) - **Șaua La Lac** (racord cu traseul 13, apoi comun) - **Curmătura Stoșoare - Cabana Cheia** (racord traseele 5, 12, 13, 17, 18)

Este unul dintre cele 4 trasee care fac legătura între Băile Olănești și Parcul Național Buila-Vânturarița.

Este un traseu lejer, fără dificultăți deosebite (în cea mai mare parte este pe drumuri forestiere), fără prea mari diferențe de nivel, care poate fi parcurs atât vara, cât și iarna.

Traseul pornește din centrul stațiunii (430 520 m) pe șoseaua care urcă pe lângă parc spre Izvorul nr. 24. La circa 2 km ajunge în dreptul taberei și cabanei Comanca. Înainte de podul de peste Râul Olănești întâlnim indicatorul care marchează intersecția cu traseele nr. 15 marcat cu cruce roșie și nr. 19 marcat cu cruce albastră, care urcă pe interfluviul dintre râurile Olănești și Cheia. Trecem podul și continuăm pe drumul forestier de pe Valea Olăneștiului. Traseul este comun până la Cantonul Silvic Mânzu cu traseul nr. 16, marcat cu triunghi galben. Trecem de o stație de captare apă și ajungem după 1 km în poienile de la Comanca, unde se află o biserică și câteva cabane. Trecem râul și după 500 m ajungem la Cantonul Silvic Comanca (panou informativ). Înainte de confluența cu Valea Radița, la care ajungem după încă 2 km, drumul pătrunde în cheile mijlocii ale Văii Olănești. După confluență valea este strâmtă și din nou apar chei. Trecând pe malul stâng, drumul însoțește râul cu numeroase cascade. Trecem de Muntele Alionte, care trimite un pinten abrupt, silind râul să se răsucescă. După 6 km de la confluență ajungem la Cantonul Silvic Mânzu (710 m), unde traseele se despart (stâlp indicator), traseul nr. 16 marcat cu triunghi galben continuând pe Valea Olănești.

De la Cantonul Silvic Mânzu părăsim drumul forestier de pe Valea Olăneștiului, traversăm râul 20 m

TimP de mers:

- vara: 6 - 6 ½ h
- iarna: 8 - 9 h

Locuri de adăpost:

Canton Silvic Comanca, Canton Silvic Mânzu, Adăpost Șaua Prislopel, Cabana Cheia

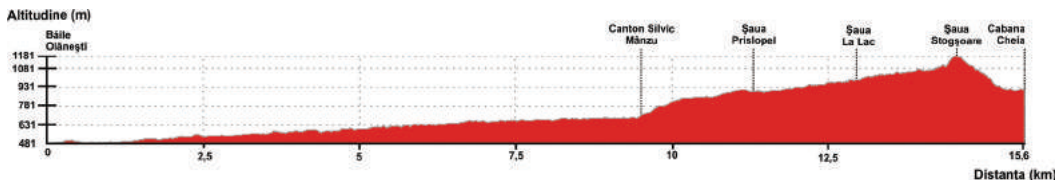
Puncte de alimentare cu apă:

Canton Silvic Comanca, Canton Silvic Mânzu, Șaua La Lac, Cabana Cheia

aval de canton și urcăm spre vest pe versantul Plaiului Prislopel, prin pădurea de molid. Ocolim pe la nord o pepinieră, după care ne continuăm urcarea, paralel cu firul izvorului Prislopel, mai întâi pe versant, apoi pe o muchie, iar după un sfert de oră ajungem în culmea care separă văile Olănești și Cheia, în Șaua Prislopel (800 m). Aici se află un mic adăpost și un stâlp indicator care marchează intersecția cu traseele nr. 15 marcat cu cruce roșie și nr. 19, marcat cu cruce albastră, care urcă din Băile Olănești pe interfluviu și merg la Cabana Cheia (comun de aici cu traseul nostru), respectiv în culmea principală a Munților Căpățâni (comun de aici cu traseul nostru până în Șaua La Lac). Tot aici întâlnim și limita Parcului Național Buila-Vânturarița, care până în Șaua La Lac este comună cu traseele turistice, marcată cu pătrat roșu cu chenar alb.

Din Șaua Prislopel schimbăm direcția de mers înspre nord, urcăm pe marginea unei poieni până într-un mic vârf, apoi ne continuăm drumul pe muchie, spre Muntele Sterpu, având în stânga păduri bătrâne de fag, iar în dreapta păduri tinere, uneori lăstărișuri. După 30 minute ajungem la un drum de tractor, și după încă 5 minute de mers pe acesta ajungem în Șaua La Lac (820 m), unde ne intersectăm cu drumul care urcă pe Valea Cheia (traseul nr. 13, marcat cu cruce galbenă).

Din Șaua La Lac, traseul nostru este comun cu traseul nr. 13 marcat cu cruce galbenă (vezi descriere) și cu traseul nr. 15, marcat cu cruce roșie. ■

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
15.06	485.3	909.3	1181.2	700.7	1574.5	-1182.1

75

76

Traseul nr. 15

Băile Olănești - Plaiul Piatra Tăiată - Șaua Prislopel (racord cu traseul 14, apoi comun cu traseele 14 și 19) - **Șaua La Lac** (racord cu traseul 13) - **Curmătura Stoșgoare - Cabana Cheia** (racord traseele 5, 12, 14, 17, 18)

TimP de mers:

- vara: 6 - 7 h
- iarna: 8 - 9 h

Locuri de adăpost:

Adăpost Șaua Prislopel, Cabana Cheia

Puncte de alimentare cu apă:

Șaua La Lac, Cabana Cheia

Este unul dintre cele 4 trasee care fac legătura între Băile Olănești și Parcul Național Buila-Vânturarița.

Este un traseu lejer, fără dificultăți deosebite, fără prea mari diferențe de nivel, care poate fi parcurs atât vara, cât și iarna.

Traseul este numai pe culme, pe interfluviul dintre râurile Cheia și Olănești.

Traseul pornește din centrul stațiunii (430 - 520 m) pe șoseaua care urcă pe lângă parc spre Izvorul nr. 24. La circa 2 km ajungem în dreptul taberei și cabanei Comanca. Înainte de podul de peste Râul Olănești întâlnim indicatorul care marchează intersecția cu traseele nr. 14 marcat cu bandă galbenă și nr. 16 marcat cu triunghi galben, care urcă pe Valea Olănești. Traseul este comun cu traseul nr. 19 marcat cu cruce albastră, până în Șaua La Lac.

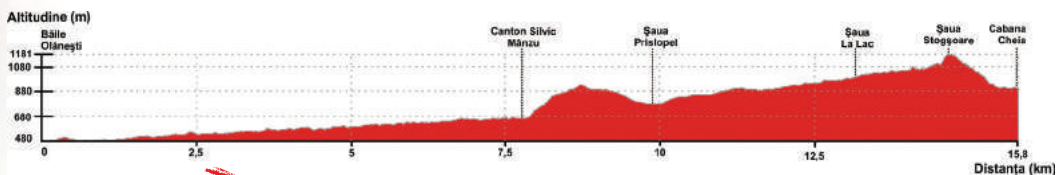
De la intersecție urcăm în stânga, pe drumul spre Satul Gurguiata, pentru ca în dreptul primului stâlp de curent electric să-l părăsim și să urcăm în dreapta pe muchie. Urcăm pe aceasta, având în dreapta versanții cu păduri de fag ai Văii Olănești și în stânga o pădure de stejar (în exploatare). După 30 minute ajungem într-o culme, de unde coborâm până în valea din dreapta, urcăm pe firul acesteia și în curând ajungem într-o poiană, în Șaua Gurguiata (775 m), în dreptul unei troițe. La 50 m înainte de a ieși din pădure întâlnim un izvor.

În șaua se poate ajunge și pe alte două variante: pe drumul care pornește din locul indicatorului sau pe poteca ce urcă din dreptul izvorului nr. 24. Din șaua, dacă urmăm drumul, ajungem în două ore la Schitul Bradu.

Din șaua, traseul urmează drumul pe liziera pădurii 100 m, după care intrăm pe o cărare printre două garduri îndreptându-ne spre nord. Reintrăm în pădure și urcăm pe muchia împădurită, având în stânga și

dreapta poienile din Gurguiata. Urcăm pe muchie, pe cărarea largă, mai întâi prin pădurea de fag, apoi printr-o plantație de molid și ajungem la o troiță veche în Muntele Gurguiata (875 m). Continuăm traseul pe muchie și urcăm spre nord, cu mici urcușuri și coborâșuri, trecem prin stânga Pietrelor lui Bot (un vârf din gresii împădurit cu pini), apoi urcăm și coborâm succesiv Muntele Fântânele, Plaiul Piatra Tăiată, Muntele Alionte și Vârful Genunchiul Calului (930 m). Din vârfurile acestora, ni se dezvăluie printre arbori una dintre cele mai spectaculoase imagini ale crestei sudice a Masivului Buila-Vânturarița. Din Vârful Genunchiul Calului coborâm constant prin pădure până la adăpostul din Șaua Prislopel.

Din Șaua Prislopel, traseul nostru este comun cu traseul nr. 14 marcat cu bandă galbenă. ■

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finală (m)	Altitudinea maximă (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
15.28	485.2	909.3	1180.5	700.1	1649.2	-1265.2

Traseul nr. 16

Băile Olănești - Valea Olănești - Cantonul Silvic Mânzu
(comun cu traseul 14) - Cheile Olănești - Vf. Folea

Este unul dintre cele 4 trasee care fac legătura între Băile Olănești și Parcul Național Buila-Vânturarița. Este un traseu lejer, fără dificultăți deosebite (în cea mai mare parte este pe drumuri forestiere), fără prea mari diferențe de nivel, care poate fi parcurs atât vara, cât și iarna.

Traseul pornește din centrul stațiunii (430 - 520 m) pe șoseaua care urcă pe lângă parc spre Izvorul nr. 24. La circa 2 km ajunge în dreptul taberei și cabanei Comanca.

Înainte de podul de peste Râul Olănești întâlnim indicatorul care marchează intersecția cu traseele nr. 15 marcat cu cruce roșie și nr. 19 marcat cu cruce albastră, care urcă pe interfluviul dintre râurile Olănești și Cheia. Trecem podul și continuăm pe drumul forestier de pe Valea Olăneștiului. Traseul este comun până la Cantonul Silvic Mânzu cu traseul nr. 16, marcat cu triunghi galben. Trecem de o stație de captare apă și ajungem după 1 km în poienile de la Comanca, unde se află o biserică și câteva cabane. Trecem râul și după 500 m ajungem la Cantonul Silvic Comanca (panou informativ). Înainte de confluența cu Valea Radița, la care ajungem după încă 2 km, drumul pătrunde în cheile mijlocii ale Văii Olănești. După confluența valea este strâmtă și din nou apar chei. Trecând pe malul stâng, drumul însoțește râul cu numeroase cascade. Trecem de Muntele Alionte, care trimite un pînten abrupt, silind râul să se răsucească. După 6 km de la confluență ajungem la Cantonul Silvic Mânzu (710 m), unde traseele se despart (stâlp indicator), traseul nr. 14, marcat cu bandă galbenă urcând spre Șaua Prislopel.

Continuăm drumul pe Valea Olănești și după 3 km ajungem la un panou informativ și la un spațiu de campare. După încă 1 km ajungem la o intersecție de drumuri și confluență de pâraie, de unde drumul părăsește firul văii urcând în stânga pe versant, pentru a urca spre Cheile Olănești (Folea), la care ajungem după 1 km de urcare, trecând de o serpentină. Traversăm cheile și după încă 3 km de urcuș pe drumul forestier

Timp de mers:

- vara: 6 - 7 h

- iarna: 8 - 9 h

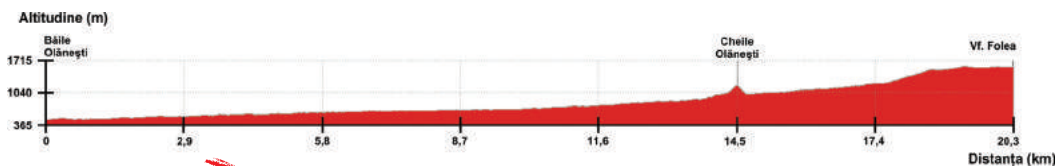
Locuri de adăpost:

Canton Silvic Comanca, Canton Silvic Mânzu, Stâna Folea, Stâna Bătrână

Puncte de alimentare cu apă:

Canton Silvic Comanca, Canton Silvic Mânzu

dintre stânci ajungem la confluența a trei pâraie, unde este și capătul drumului, lângă ruinele unor clădiri, la circa 1320 m altitudine. De aici părăsim drumul și urcăm pe poteca șerpuită de pe muchia dintre izvoarele din dreapta, printr-o pădure bătrână de amestec. După 30-40 minute de urcuș destul de greu (200 m diferență de nivel), ajungem într-o poiană la marginea unei păduri mai tinere de molid, de unde schimbăm direcția de mers dinspre nord înspre nord-vest. Intrăm în pădurea de molid și după 15 minute de urcuș lejer ajungem într-o poiană în care se mai văd resturile unei cabane. De aici în 5 minute urcăm printre molizi până într-o poiană mult mai mare, în dreptul unui vechi adăpost situat pe malul unui mic lac (1590 m), la nord de Vârful Folea. Aici intersectăm un drum de tractor destul de bun, pe care continuăm să urcăm prin pășune înspre nord. După 5 minute trecem pe lângă o stână (dreapta) și intrăm din nou în pădurea de molid. Drumul urcă prin pădure până într-un vârf împădurit (1770 m), al cărui versant sudic a fost tăiat în urma unei doborâturi de vânt (priveliște către creasta Buila-Vânturarița). Coborâm înspre nord tot prin pădure până într-o poiană, de unde ne continuăm urcușul înspre nord-vest. După 15 minute ieșim din pădurea de molid la golul alpin, aici acoperit cu ienuperi și afiniș, în dreptul unei stâne (1810 m), unde se află și indicatorul care marchează capătul traseului. De aici, putem urca în 15 minute pe la marginea pădurii până în Vârful Gera (1890 m), unde este capătul din creasta Munților Căpățâniilor a alte două trasee: traseul nr. 18, marcat cu triunghi roșu, care urcă de la Cabana Cheia și traseul nr. 19, marcat cu cruce albastră, care urcă din Băile Olănești pe interfluviul dintre râurile Cheia și Olănești. ■

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finală (m)	Altitudinea maximă (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
22.37	485.2	1582.6	1600.3	1119.9	2622.9	-1518.8

80

Traseul nr. 17

Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 13, 14, 15, 18) -
Curmătura Comarnice (comun cu traseul 5, racord traseul 10)
- Plaiul Lespezi - Curmătura Lespezi - Vârful Netedu
 (1757 m) (racord traseele 2, 3, apoi comun) - **Vârful Lespezi**
 (1822 m) - **Vârful Govora** (1958 m) - **Șaua Zmeuret** (racord cu
 traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Traseul face legătura dintre Masivul Buila Vânturarița și Munții Căpățâanii, prin Plaiul Lespezi.

Este un traseu dificil prin lungime și prin importanta diferență de nivel ce trebuie urcată (peste 1000 m).

Traseul, comun în prima porțiune cu traseul nr. 5 marcat cu triunghi roșu, urcă pe Pârâul Comarnice. După 10 minute părăsim firul văii urcând în dreapta pe versant. Se urcă mai întâi pe un drum vechi de tractor cu multă vegetație arbustivă (7 curbe la stânga), apoi, din dreptul unui paltin uriaș pe potecă înspre vest. După circa o oră de la plecare se lasă la stânga Poiana cu Bulbuțe (cca. 1320 m), apoi într-un mic platou cu molizi, după care se iese într-o culme, de unde direcția de urcare se schimbă înspre sud-vest. Se continuă pe versantul estic al culmii, prin pădurea de molid și după două ore de la plecarea de la cabană se ajunge într-o poiană, unde se văd resturile unei stâne. Aici găsim și un indicator, care marchează intersecția cu traseul nr. 10, marcat cu punct galben, care urcă în creastă și apoi coboară la Schitul Pahomie. Dacă mergem 5 minute pe acest traseu găsim un izvor. Din poiană urcăm prin pădure înspre vest și ajungem după 5 minute în culme, în Curmătura Comarnice (1525 m), într-o altă poieniță, unde ne despărțim de traseul nr. 5 marcat cu triunghi roșu, care merge către Satul Pietreni.

Din Curmătura Comarnice poteca pornește pe culme, spre nord-vest, depășind pe rând Poiana Lungă (1580 m) și Culmea Groșii Bodeștilor, ajungând după o oră în Poiana Rotundă (cu bordei prăbușit). De aici în 10 minute ajungem la golul alpin și după alte 15

TimP de mers:

- vara: 8 -9 h
- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Plaiul Lespezi - Șaua Zmeuret

Locuri de adăpost:

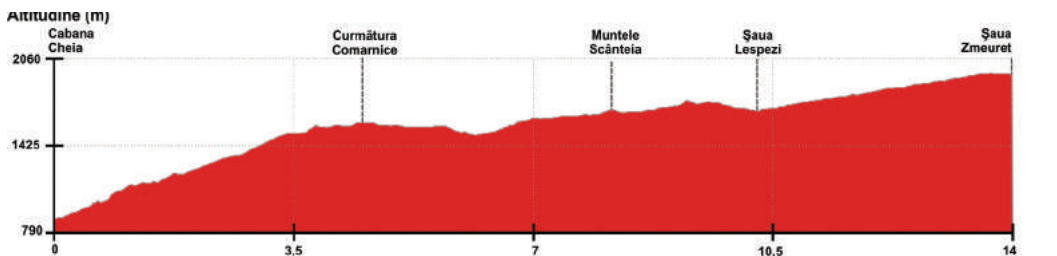
Cabana Cheia, Stâna Lespezi,
 Refugiul Lespezi

Puncte de alimentare cu apă:

Cabana Cheia, Izvorul Comarnice,
 Stâna Lespezi, Refugiul Lespezi

minute urcăm Muntele Scânteia (1685 m), locul de unde avem cea mai frumoasă vedere asupra versantului nord-vestic al crestei Buila-Vânturarița. De aici continuăm pe muchie, trecem pe rând de două mici vărfuri și ajungem într-o șa, la obârșia Costeștiului (izvor la 100 m). De aici se urcă pe lăsătorile oilor spre Vârful Netedu, se trece pe lângă o stână (dreapta) și se ajunge în 30 minute la drum, unde întâlnim indicatorul ce marchează intersecția cu traseul nr. 2, marcat tot cu bandă albastră, care urcă din Bistrița și cu traseul nr. 3, marcat cu triunghi galben, care urcă din Pietreni.

De aici se coboară în 15 minute până la refugiul din Curmătura Lespezi (1610 m). Apoi se urcă pe drum înspre nord, apoi înspre stânga, se traversează obârșia Văii Bistrița printr-o serpentină și se continuă până la o intersecție, de la care direcția se schimbă înspre dreapta, spre obârșia Râului Cheia (Valea Rece). Se ajunge aproape de obârșie (în dreapta de văd căderile înspumate ale apei și peste vale ruinele unei stâne), apoi printr-o altă serpentină (stânga) care ocolește Vârful Govora (1957 m), se ajunge în creasta principală a Munților Căpățâanii, în Șaua Zmeuret, situată la vest de Vârful Zmeuret (1978 m). O variantă mai scurtă, recomandată în special la coborâre este cea directă, tăind serpentinele largi ale drumului. ■

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
14.21	894.2	1951.7	1951.7	1057.8	1413.2	-364.9

Traseul nr. 18

Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 13, 14, 15, 17) - **Șaua Hădărău** (racord traseul 19) - **Vf. Căprăreasa - Vf Gera** (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățanii)

Traseul face legătura dintre Masivul Buila-Vânturarița și Munții Căpățanii, prin Plaiul Hădărău.

De la Cabana Cheia pornim pe drumul forestier înspre nord, traversăm Râul Cheia, trecem de intersecția (indicator) cu traseele nr. 14 (bandă galbenă) și 15 (cruce roșie), traversăm râul pentru a reveni apoi printr-o nouă traversare pe malul stâng, după care părăsim firul văii urcând pe drum spre sud. După 5 minute ajungem în punctul unde un indicator ne arată că trebuie să părăsim drumul. Până aici am fost însoțiți și de marcajul cruce galbenă al traseului nr. 13. De la indicator urcăm în stânga în pădure și atacăm pantele Muntelui Hădărău. După numeroase serpentine, pe un drum foarte vechi de tractor, uneori greu de distins, la capătul a 2 - 2 ½ ore de la plecare, răzbatem în Poiana și Șaua Hădărău (1320 m). Aici (indicator) întâlnim traseul nr. 19, marcat cu cruce albastră, care urcă din Băile Olănești, cele două trasee fiind de aici comune până în Vârful Gera, punctul terminus, în creasta principală a Munților Căpățanii.

Dacă până aici am urcat pe un vechi drum de tractor destul de greu de distins, de aici drumul devine foarte clar. Din poiană continuăm spre nord și intrăm în pădurea de fag pe fața estică a Muntelui Căprăreasa. Drumul, săpat uneori în stânca versanților ne scoate încet, prin urcare lentă, în câteva puncte de unde avem deschidere spre Vârful Stogu (S) și Vârful Folea (E). După circa 40 minute de mers din Șaua Hădărău, ieșim într-o zonă cu pădure tânără de molid. Lăsăm în dreapta o poieniță unde se văd resturile unei construcții, urcăm o serpentină și reluăm

Timp de mers:

- vara: 6 ½ - 7 h
- iarna: nu se recomandă

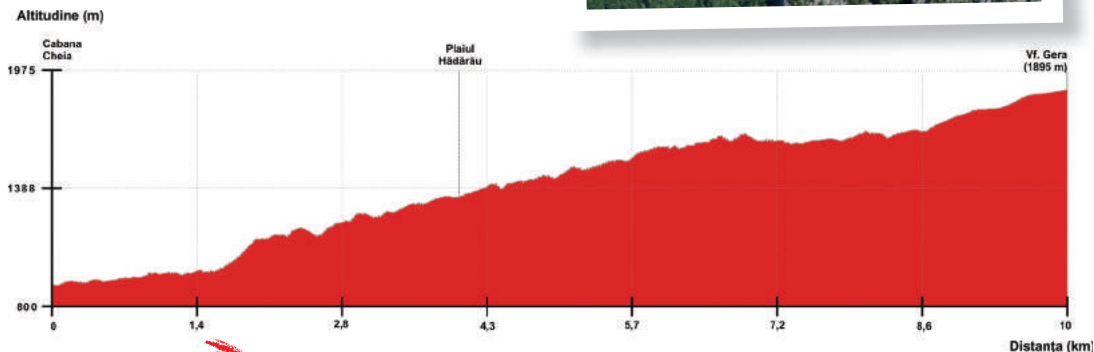
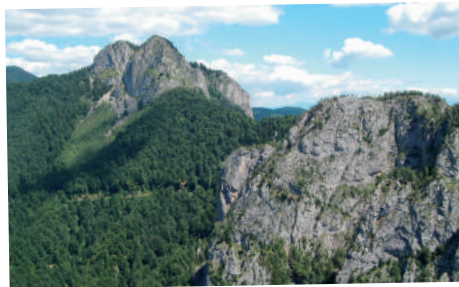
Locuri de adăpost:

Cabana Cheia, Stâna Bătrână

Puncte de alimentare cu apă:

Cabana Cheia, Stâna Bătrână

urcușul în lungul versantului și în 30 minute ajungem la un izvor (circa 1600 m). De aici poteca coboară puțin până în dreptul unui vâlcel, apoi iese într-o poiană. Continuăm urcarea prin stânga poenii, reintrăm între molizi și după câteva sute de metri ieșim într-o poiană mai mare, care urcă până în stâncile vârfului Bogdana Mare. Urcăm încă o porțiune prin pădure, în lungul izvorului Olăneștiului și aproape de obârșia acestuia ieșim în golul alpin. La obârșia văii se află două clădiri ale unei vechi stâne. De aici urcăm pe versantul sudic înierbat al Vârfului Gera (1890 m), punctul terminus al traseului. ■

Reprezentarea
grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
11.08	908.9	1895.0	1895.0	989.8	1823.6	-837.6

Traseul nr. 19

Băile Olănești - Plaiul Piatra Tăiată - Șaua Prislopel
(racord cu traseul 14) - **Șaua La Lac** (racord traseul 13) -
Șaua Hădărău (racord traseul 18) - **Vf. Căprăreasa - Vf. Gera** (racord cu traseul crestei Munților Căpățâanii)

Este unul dintre cele 4 trasee care face legătura între Băile Olănești și Parcul Național Buia-Vânturarița.

Traseul pornește din centrul stațiunii (430 520 m) pe șoseaua care urcă pe lângă parc spre Izvorul nr. 24. La circa 2 km ajungem în dreptul taberei și cabanei Comanca. Înainte de podul de peste Râul Olănești întâlnim indicatorul care marchează intersecția cu traseele nr. 14 marcat cu bandă galbenă și nr. 16 marcat cu triunghi galben, care urcă pe Valea Olănești. Traseul este comun cu traseul nr. 15 marcat cu cruce roșie (vezi descriere), până în Șaua La Lac.

Din Șaua La Lac pornim pe drum către Cabana Cheia și de unde drumul forestier face o curbă la stânga în ac de păr, îl părăsim și începem să urcăm pe un drum de tractor, printr-o rariște, mai întâi înspre nord, apoi înspre nord-est. După 10 minute ajungem într-o culme, aproape de drumul de tractor (în dreapta exploatare silvică), de unde urcăm pe aceasta prin pădure. În 15 minute ajungem într-o șa, la poalele abruptului calcaros, de unde schimbăm din nou direcția de mers înspre nord-est. Poteca se strecoară printre stâncile de calcar, ocolind Muntele Stogu, pe la bază. Trecem de o altă șa, aflată în estul Muntelui Stogu (Șaua Hădărău), de unde ne îndreptăm spre vest. Traversăm o vale cu izvor și ieșim în culme, într-o altă șa, aflată de astă dată la nord de Muntele Stogu. De aici traseul continuă înspre nord, pe Muchia Hădărău și prin dreapta acesteia și ajungem după 15 minute într-o poieniță unde se văd resturile unor stâlpi de funicular. La 100 m se află o altă poiană, unde întâlnim intersecția (indicator) cu traseul nr. 18 (vezi descriere), marcat cu triunghi roșu, care urcă de la Cabana Cheia și merge împreună cu traseul nostru până în culmea principală a Munților Căpățâanii. ■

Temp de mers:

- vara: 8 - 9 h

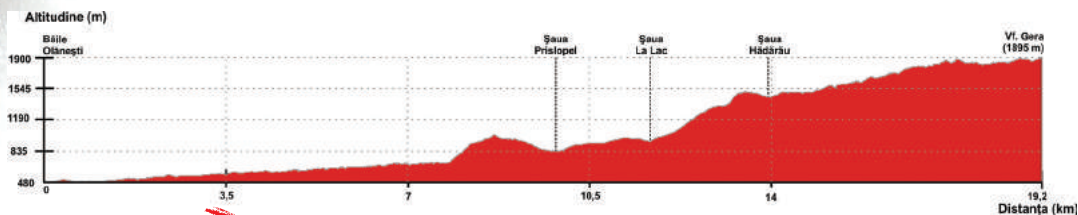
- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Șaua La Lac - Vf. Gera

Locuri de adăpost:

Adăpost Șaua Prislopel, Stâna Bătrână

Puncte de alimentare cu apă:

Șaua La Lac, Șaua Hădărău, Stâna Bătrână

Reprezentarea
grafică a traseului

Lungime reală (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finală (m)	Altitudinea maximă (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferența nivel pozitivă (m)	Diferența nivel negativă (m)
19.54	485.0	1895.0	1895.0	1417.0	2686.8	-1299.7

Cuprins

Introducere	09	Obiective cultural-istorice	
Localizare geografică	10	în parc	37
Puncte de intrare	11	Obiective turistice naturale	
Geologia	13	în parc	38
Geomorfologia	15	Zone de cățărare în parc	39
Hidrologia	17	Trasee turistice	40
Speologia	19		
Padologia	19		
Clima	21		
Habitatele	23		
Flora	25		
Fauna	27		
Comunitățile locale	29		
Obiective turistice în zona adiacentă parcului național Buila- Vânturarița	30		
Turism în parcul național Buila- Vânturarița	32		
Cabane, refugii turistice, spații de campare	34		

Grafica: NewPromotion // www.newpromotion.ro // tel: 0722 952 196

Ghid tipărit cu sprijinul sponsorilor:

SC KEPLER ROMINFO SA

Bulevardul Dimitrie Pompei nr. 3, Sector 2, Bucuresti
E-mail: office@kepler-rominfo.com
Tel. : 021 233 10 80
Fax : 021 233 19 11

Agencia de Turism Edelweiss Travel

Șoseaua Mihai Bravu nr. 85-93, bl C16, Sc C, Ap 1, București
E-mail: office@edelweiss-travel.ro, bucuresti@edelweiss-travel.ro
Tel: 031 103 21 65, 0247 311 851, 0740 191 375

www.edelweiss-travel.ro
www.austriatravel.ro

Ghid realizat de:

Asociația Kogayon

247115 Costești, Jud. Vâlcea
Tel: 0723/071.648
Email: office@kogayon.ro
www.kogayon.ro

pentru :

Parcul Național Buila-Vânturarița

Str. Pieței nr. 7, Horezu, Jud. Vâlcea
Tel: 0250/860.157 Fax: 0250/860.180
www.buila.ro

Ghidul turistic se distribuie gratuit împreună cu harta !